

БОРБА®

Новомъченици на Българското православие

Св. Варненска и Великопреславска епархия

Свещеник Васил Дочев – с. Саламаново, Шуменско, убит на 24 март 1945 г.
Свещеник Димитър Иванов Бояджиев – с. Лозница, Търговищко, убит на 2 октомври 1944 г.
Архимандрит Наум Попов – протосингел на Варненската Св. Митрополия, убит 1944 г.
Йеромонах Наум Амистов, убит 1945 г.
Свещеник Светослав Василев – Варна, убит на 9 септември 1944 г.

Св. Великотърновска епархия

Свещеник Иван Калинов Владов – с. Пейчиново, Беленско, убит на 6 октомври 1944 г.
Свещеник Петър Стойчев Киселков – Трявна, убит на 9 септември 1944 г.
Свещеник Петър Киселов – с. Енчовци, Дряновско, убит на 24 февруари 1945 г.
Свещеник Петър Петров Русев – с. Къпиновец, Великотърновско, убит септември 1944 г.
Свещеник Рафаил Раев – с. Стражица, Горнооряховско, убит октомври 1944 г.
Свещеник Съби Куънев Кривошиев – архиерейски наместник в Севлиево, убит на 6 октомври 1944 г.
Свещеник Тодор Тумбев – Велико Търново, убит 1944 г.

Св. Видинска епархия

Архимандрит Паладий – протосингел на Видинската митрополия, убит на 17 септември 1944 г.
Свещеник Никола Пешев Миленков – с. Подгоре, Белорадчишко, обесен на 21 февруари 1945 г. във Видинския затвор
Свещеник Методи Данов – Видин, убит на 1 март 1945 г.
Свещеник Йордан Петров Панов – с. Брегово, Видинско, убит през октомври 1944 г.

Св. Врачанска епархия

Свещеник Василий Вълков – с. Горни Дъбник, Плевенско, убит на 2 октомври 1944 г.
Свещеник Васил Вълков – Враца, убит 1944 г.
Свещеник Николай Герков Цанков – с. Батулци, Врачанско, убит 1945 г.
Свещеник Петър Вълканов – с. Тръстеник, Плевенско, убит на 10 април 1945 г.
Свещеник Иван Вълков Дряновски – с. Бреница, Белослатинско, убит на 9 септември 1944 г.
Свещеник Иван Тодоров Иванов – с. Тръстеник, Плевенско, убит на 14 септември 1944 г.
Свещеник Иван Кабакчиев – с. Бръшлян, Плевенско, убит на 14 октомври 1944 г.
Свещеник Константин Бъчваров – Враца, убит 1944 г.
Свещеник Методи Ананиев – с. Борован, Белослатинско, убит 1945 г.
Свещеник Николай Йотов Нетев – с. Долни Дъбник, убит на 2 октомври 1944 г.

Свещеник Стефан Георгиев – с. Попица, Белослатинско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Стефан Петров – Враца, убит 1944 г.
Свещеник Цветан поп Кръстев – Враца, убит 1944 г.

Свещеник Цветан поп Христов – с. Крушовица, Оряховско, убит на 16 февруари 1945 г.

Свещеник Атанас Йотов – с. Долни Дъбник, убит на 21 февруари 1945 г.

Св. Доростолска и Червенска епархия

Монах Виктор от черквата „Св. Николай“ – Русе, убит след 9 септември 1944 г.

Свещеник Иван Нанков Цанков – с. Барисово, Поповско, убит на 24 март 1945 г.

Свещеник Ангел Хубанчев – Разград, убит в затвора в Силистра

Свещеник Иван Борисов – Русе, убит 1944 г.

Св. Ловчанска епархия

Свещеник Иван Ангелов Иванов – Ловеч, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Ангелов – с. Осмо калугерово, Ловешко, убит на 11 март 1945 г.

Св. Неврокопска епархия

Неврокопски митрополит Борис – убит на 8 ноември 1948 г. пред храма в с. Коларово, Петричко

Свещеник Атанас Иванов Велков – с. Лъки, Гоцеделчевско, почунал на 22 ноември 1950 г. след изтезания в лагера „Самоводене“

Свещеник Иван Илиев Джолев – с. Влахи, Св. Врач, убит юни 1948 г.

Свещеник Петър Василев Дивизиев – архиерейски наместник в Разлог, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Стефан Илиев Камбитов – с. Сенокос, Св. Врач, убит юни 1948 г.

Свещеник Стефан Камберов – с. Банско, Св. СВрач, убит на 22 юли 1948 г. пред вратите на манастира „Св. Пантелеймон“

Св. Пловдивска епархия

Свещеник Ангел Мирчев – с. Цалапица, Пловдивско, убит на 10 декември 1944 г.

Свещеник Андон Василев Андонов – с. Брестово, Хасковско, убит на 25 декември 1944 г.

Свещеник Борис Дялев – Батак, убит 1944 г.
Свещеник Борислав Стефанов – Пловдив, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Георги Стоянов Атанасов – Пазарджик, убит на 7 октомври 1944 г.

Свещеник Димитър Вълев – с. Костиев, Пловдивско, убит 1944 г.

Свещеник Димитър Вълков – с. Смилец, Панагюрско, убит на 4 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Русинов Цветанов – с. Белозем, Пловдивско, убит на 5 октомври 1944 г.

Продължава на втора вътрешна корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 64, број 3

Книжка гвеста и геветнагесета

Септември 2015

ПОЯСНЕНИЕ

от +Невроконския митрополит Гервасиѝ

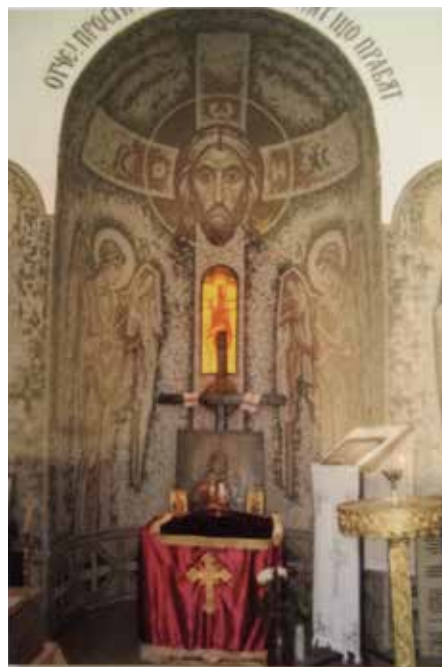
*Относно канонизацията на българските новомъченици – свещеници и миряни,
жертви на комунистическия терор в България след 9 септември 1944 г.*

Преди месец при нас дойдоха на параклиса до НДК част от ръководството на Българския национален фронт, Инк. – Чикаго, водени от председателя г-н Александър Дърводелски, да запалят свещ, да се помолят и изпросят небесното застъпничество на българските новомъченици – жертви на кървавия комунистически терор в България след 9 септември 1944 г. Но при нас ги доведе и безпокойството от чутото и видяното по БНТ в предаването на Горан Благоев „Вяра и общество“. Там г-н Благоев е задал въпрос на патриарх Неофит: „Кога БПЦ ще канонизира свещениците и миряните – жертви на комунистическия терор?“.

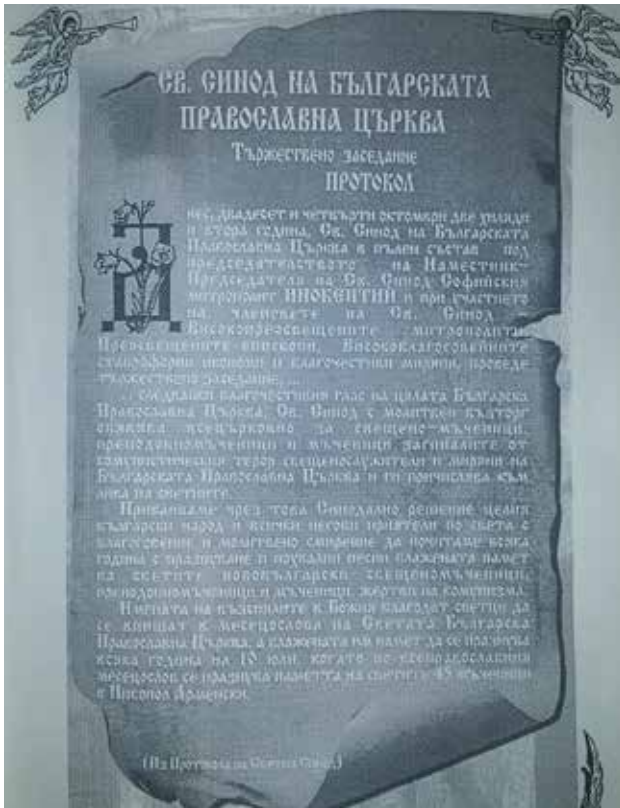
Патриарх Неофит е отговорил, че е била създадена комисия, която работела по въпроса. Но г-н Благоев не е казал, че тази канонизация вече е направена от Св. Синод на БПЦ – на т.нар. алтернативен синод с намесник-председател Софийския митрополит Инокентий. Въпреки че преди 2 години журналисти от предаването идваха на параклиса, снимаха част от имената на избитите свещенослужители и направиха кратко интервю с нас, на което аз казах и обясних всичко, каквото ме попитаха.

Длъжен съм да кажа по въпроса в качеството ми на архиерей, макар и не към така наречената официална БПЦ, следното:

През 2002 г. Св. Синод на БПЦ с намесник-председател Софийския митрополит Инокентий откликна

Параклисет пред НДК – вътрешен изглед

на отколешните молби на българския народ да канонизира за светии жертвите на комунистическия терор. След няколко години проучвания и събиране на сведения и данни от нарочна комисия, избрана и назначена от Св. Синод, на 24 октомври на извънредно заседание на Синода се взе решение свещениците и миряните – жертви на комунистическия терор в България след 9 септември 1944 г., имайки предвид и жертвите от атентата в църквата „Св. Неделя“ на 16 април 1925 г., да бъдат причислени към лика на светиите. На следващата седмица в храм „Св. София“, на 1 ноември 2002 г. – Деня на народните будители, след светата литургия, на която взеха участие митрополитите, епископите и свещеници от цялата страна, се извърши последна заупокойна служба (панихида) към новомъчениците и бяха обявени за свещеномъченици, преподобномъченици и мъченици на БПЦ. Това стана в присъствието на тогавашния премиер на Република България г-н Иван Костов и на външния министър г-жа Надежда Михайлова, на десетки консули и

дипломати на западните посолства. И разбира се, хилядно множество на близки и роднини на новомъчениците. На Св. Служба присъстваха и десетки политически емигранти, избягали от кървавата вакханалия. За това забележително събитие бе издигната и видеокасета, която скоро ще бъде пренесена на диск и раздадена на хората.

Три години преди този акт бе построен параклис близо до НДК и издигната черна стена с мраморна плоча, на която са изписани 8200 имена на жертвите на комунистическите палачи. Параклисът бе осветен на 11 септември 1999 г. от Софийския митрополит Инокентий със свещеници от Софийската епархия. За построяването на този мемориал бяха събрани пари от политическите емигранти от САЩ, Канада, Австралия, Западна Европа, от хилядите оцелели от ада на концлагерите и много родолюбиви и демократично настроени българи антикомунисти. Паметта на новомъчениците на комунистическия терор се чества на 10 юли.

Издадена е книжка с богослужебното последование на светиите, заедно с тропара и кондака, които са на западна нотация. В параклиса се намира и паметната плоча, която бе поставена на видно място в

Мемориалната стена вляво от Параклиса на жертвите на комунизма, изграден в парка пред НДК – София

храм „Св. София“ в деня на канонизацията. Тази плоча бе изнесена от храма от г-жа Дебора Княжевич, г-н Петър Нешков и епископ Гервасий седмица след погрома на църквата ни от 21 юли 2004 г., за да не бъде поругана и счупена. Това е, което мога да кажа накратко за канонизацията на новомъчениците. Аз винаги съм бил за единството на БПЦ. Защото само единна и силна БПЦ може да поведе народа ни към възход и просперитет. Но с това обезличаване и непризнаване на направеното от нас: архиереи, свещеници и монаси, което не за себе си, а за народа сме направили, напред не можем да продължим.
16 август 2015 г.

Митрополит Гервасий и председателят на БНФ, Инк. – инж. Александър Дърводелски пред мраморната плоча, съхранена в параклиса

Житие на свещеномъчениците, преподобномъчениците и мъчениците на Българската православна църква – архиереи, свещеници, монаси и миряни, убити в годините 1923-1989 г. от безбожниците комунисти (канонизирани за светци на 24 ноември 2002 г.)

Християнството прониква на Балканския полуостров още през I век чрез благовестническото дело на св. апостол Павел. Книга *Деяния на св. Апостоли* (гл. XVI-XVII) съобщава, че по време на второто си благовестническо пътешествие (51 г.) той основал християнски църкви във Филипи (дн. развалини на север от гр. Кавала), в Берия (дн. гр. Верея в Гърция), в Солун, Атина и Коринт. Преданието разказва, че през II век възникнали християнски центрове във Филипополис (дн. Пловдив), където проповядвал апостолският мъж Ерм, в Тракийска Верея (дн. Стара Загора), където проповядвал св. апостол Карп, в Девелт (край днешния гр. Бургас), в Анхиало (дн. Поморие), както и в още редица български градове. Християнството си проправя път и в днешна Северна България (някогашна Мизия). Според някои по-късни предания за епископ на Одесос (Варна) се сочи името на Амплий, вероятно ученик на св. апостол Павел.

Мъченически актове от IV век говорят за християнско присъствие и в други мизийски градове: Доростол (Силистра), Томи (Констанца) и Яксиопол. По време на

римския император Диоклетиан (303-305 г.) в Доростол мъченически пострадали епископ Дасий и 6 римски войници.

През първата половина на IV век епископски центрове има в Сердика (София) и Маркиоанопол (при с. Девня, Провадийско).

През V и VI век християнството прониква между всички племена на полуострова – траки, илири, славяни и др. С идването си на Балканите Аспаруховите българи заварват едно християнизирано славянско население, с което влизат в племенен съюз. Съвсем скоро християнството прониква и в българския хански двор. По времето на Омуртаг (814-832) за християнската вяра загиват мъченически Огринският епископ Мануил, Никеийският епископ Лъв, епископ Петър, Георги Девелтски, свещеник Парод, клириците (вероятно свещеници) Гавриил и Сионий, християнските военачалници Йоан и Леонтий и 377 християни, чиито имена са все още неизвестни.

Хан Маламир (832-836) умъртвява собствения си брат Енравот (св. княз Боян български) заради вярата му. Преди екзекуцията си Енравот изрекъл следните слова:

„Тази вяра, за която аз сега умирам, ще се преумножи на българска земя. Напразно се надявате вие да я ограничите с моята смърт. Кръстният знак ще бъде побит навсякъде, ще се вдигнат храмове на истинския Бог и чисти свещеници чисто ще служат на чистия Бог.“

Думите на Енравот се оказали пророчески. Във великото покръстително дело на св. княз Борис (852-889) те намерили своето осъществяване.

В 865 г. благоверният княз Борис заедно със своя народ приел св. кръщение. Християнството станало официална държавна религия. Събнали се думите на пророка: „Народът, който седеше в мрак, видя голяма светлина и за ония, които седяха в страна и сянка смъртна, изгря светлина!“ (Мат. 4:16; Ис. 9:1-2). С Божия помощ и благословение в страната настъпва духовен, културен и материален разцвет, за да се превърне тя в непоклатима крепост на православната наша вяра.

Свещенослужителите на Българската православна църква, духовните пастори на православните българи усърдно служат на своя народ. Те са мисионери и учители, усърдни служители на Бога и народа, пример за подражание с личния си живот и дела. В годините на византийското и турското робство те съхраниха християнската вяра и националния български дух. Преведоха паството си към възраждане на българската държавност.

Преминала през много страдания и кръв, Българската православна църква излъчи своите герои на духа: Георги Нови (Софийски), св. Георги Най-нови (Софийски), св. мъченик Николай Софийски, мъченик Ангел Лерински, св. Дамаскин Габровски, св. великомъченица Злата Мъгленска, св. мъченик Онуфрий Габровски и др.

Тежки дни за Българската православна църква настъпват в началото на ХХ век с победата на большевишката революция през 1917 г., пренесена в България на 9 септември 1944 г. За Българската православна църква,

за свещенослужителите и за православния вярващ народ настъпват нови съдбоносни изпитания. Комунизмът задълго се настанява в православната и благословена от Бога българска земя. Въоръжени братоубийствени метежи, разбойнически банди, атентати и убийства заливат многострадална България. Българските комунисти с огън и меч, с реку от кръв осъществяват целта си – насилствено да завземат властта в България и да установят атеистичен комунистически режим по подобие на режима в Съветска Русия.

Несъвместима с християнството, комунистическата идеология нанесе непоносимо страдание на българското духовенство и вярващ народ. На вярата и любовта в Спасителя наш Иисус Христос, на любовта към човека и вярата в доброто – на християнските добродетели, комунистическата идеология противопостави безбожието, насието и човеконенавистта. Основна задача на комунистите стана изкореняването на християнската религия и превръщането на християните в безбожници.

Изпълнението на пъкления план започва с топовните изстрели срещу Храма в Мегковец по време на септемврийския метеж от 1923 г. Премина през ужасяващия атентат от 1925 г., когато на 16 април, под руините на взривения столичен катедрален храм „Света Неделя“, намират мъченическата си смърт повече от 150 богомолци – мъже, жени и деца, а ранените и осакатените са стотици. И достига връхната си точка на злощастния за България 9 септември 1944 г., когато само за няколко месеца, заради дълбоката им и непоколебима вяра в Иисус Христос и безпределната им любов към Отечеството и православната вяра, по най-жесток начин са убити между трийсет и сто хиляди християни новомъченици.

Точният брой на новомъчениците, имената на мнозина от тях и обстоятелствата на тяхната смърт ще останат неизвестни. Убийствата са извършвани масово, в тъмни нощи и в усойни места, а труповете

им изгаряни, хвърляни в пропасти и реки, заравяни в общи ями. Убийците ги изгаряли живи, обезглавявали ги, живи ги хвърляли в дълбоки планински пропасти. Убивали ги с камъни и колове. Чупели костите им. Директорът на Пазарджишкия затвор полк. Топкаров в писмен доклад е оставил имената на 5014 мъченици и ужасяващите сведения за намерени в р. Марица четири обезглавени трупа и голям брой „неизвестни трупове“ на мъже „на 30-40 години“, между които и на „14 човека от Ръжево Конаре, изчезнали на 20 септември 1944 г.“. И само там ли?...

Между тези новомъченици нека споменем имената на Неврокопския митрополит Борис, на протосингела на св. Видинска митрополия архимандрит Паладий, на протосингела на св. Софийска митрополия архимандрит Иринеи, на изумена на манастира „Св. Спас“ в Сопот йеромонах Климент, на монасите от Рилския манастир Аверкий и Савел, на свещениците Лука Юруков от Панагюрище, Александър Камберов от Поибрене, Стефан Попвасилев от Перущица, Стефан Кривошиев от Севлиево и още много други – над сто и двадесет свещенослужители на Българската православна църква – архиереи, свещеници и монаси, които с достойнство и голяма нравствена сила

приемат мъченическата смърт, оставайки верни на Господа нашего Иисуса Христа до последния миг на живота си. За да останат те в сърцата ни като светъл пример за достойно служение на Бога, нравствено съвършенство и безпределна любов към род и Отечество. Със собствената си кръв те увенчаха лицата си с венеца на светостта, а светата Българска православна църква ги причисли към лика на светите за прослава на Светата Божия Троица, за да бъдат застъпници за нас пред Бога.

За тях колко правдиво звучат словата на блаженпочиналия страдалец и мъченик екзарх Стефан, произнесени на панихидата в памет на жертвите на храм „Св. Неделя“ на 25 май 1925 г.:

„За тия покойници не бива да плачем. За праведници не се плаче. Нека Бог им даде мир и покой. Те са безсмъртници над българското небе. Те ще бугят у нас българската съвест и дух, за да отворим очите си и видим гибелта, към която ни водят пагубното безверие и идеите на комунизма.“

„Душите на праведните са в Божията ръка и мъка вече няма да ги докосне. Наградата им е у Господа и грижата за тях у Вишния“ (Прем. Сол., 3:1, 5:15).

Тревога

(от българската преса)

„Населението на страната ни намалява с 8-9 човека на всеки час, което е ужасяваща бройка.“ Това заяви зам.-шефът на ПГ на Патриотичния фронт Искрен Веселинов след срещата си с вицепремиера Ивайло Калфин. Инициативата за тази среща е на ПГ на Фронта. Идеята е да започне един по-системен дебат по проблемите с демографската политика на България. Според Калфин обаче в краткосрочен план няма решение на демографския проблем. „Имаме много идеи, които бяха представени. Демографската политика в страната е действително една от най-важните. Изисква не само планове и стратегии, но и концентриран обществен и политически дебат. Конкретните мерки, които трябва да се вземат, са свързани основно с подобряване възможностите за труд, работа, жизнен стандарт в страната“, обясни Калфин.

Защо младежите не правят и не искат да правят нищо

Трудно е да се уловят комплексните причини защо тези млади хора не правят и не искат да правят нищо. Според заключенията на национално представително изследване на УНИЦЕФ отговорът може да се крие в профила им – повечето от тях са със средно или по-ниско образование, живеят предимно в малки населени места, повече от половината принадлежат към малцинствените етнически групи. Без образование, в село или малък град, в който така или иначе няма кой знае какви възможности за работа, липсата на перспектива е основен проблем. Липсата на мотивация, на убеждението на предните поколения, че образованието и трудът са ценност, са други съществени проблеми.

Драматичното разминаване между очакванията и реалността на младите също е причина да не правят нищо. „Защо да им работя за 400 лв.?,“ пита риторично 21-годишният Александър. Той обаче не е типичният нищо направещ младеж – учи в университет. Минал в задочна форма на обучение, защото лекциите и заверките му идвали в повече и за да има повече свободно време. Какво прави в свободното време? Нищо. Докато не се вдигне общото равнище на доходите, не може да се очаква ентузиазъм от всеки млад човек да започне работа, казва често и социалният министър Ивайло Калфин. По-високите доходи обаче не могат да се определят с министерско постановление, а са резултат от икономиката в страната. Според проучване на Българската стопанска камара младите мечтаят за заплата от 1500 лв., което е непостижимо за човек на прага на трудовата си кариера, освен ако не е ИТ специалист.

5% от неактивните млади хора у нас са с висше образование, но предпочитат да си стоят вкъщи, защото не намират подходяща работа за нивото си или не са доволни от ниското заплащане, което им се предлага. 40% пък смятат, че не е тяхна работа да си намерят работа, а някой груг трябва да им я търси. Въпреки че това са поколения, родени почти изцяло след падането на комунистическия режим, фрапиращ е фактът, че цели 56% от тези млади хора живеят с представата, че „държавата е длъжна да им гарантира добър живот“.

Мерките за образование, които биха могли да измъкнат голяма част от тези млади хора, се подценяват, смятат експертите от УНИЦЕФ. Доказват го и резултатите – 47% от нищо направещите са отпаднали рано от училище. Хората без образование са три пъти по-застрашени да попаднат в тази група, отколкото тези с висше. Естествено и семейството предопределя го голяма степен попадането или не в групата на бездействащите – в селата те са три пъти повече, отколкото в София, и два пъти повече, отколкото в областните градове.

В изследването се появява още една интересна група – децата на имигрантите ни. На практика те нямат нужда да работят, защото родителите им в чужбина ги подсиуряват достатъчно добре финансово в опит да компенсират прекъснатата емоционална връзка, пише в проучването. Така хората, които издържат цели родове с трудолюбието си в странство, хранят безделието на най-младото си поколение.

„Наблюдател“, в. „Сега“

15 септември – ген трагичия, събуждащ най-мили спомени

Петнадесети септември – първият учебен ден. Ден традиция, история, но и ден, събуждащ у всеки човек най-мили спомени. У всеки човек този ден възкръсва по един ученик, възкръсват отминалите школки дни и най-ранната младост. Но възкръсва и образът на учителя: авторитетния, обаятелно общуващ с ученици, колеги, родители, граждани; учителя, оставил незаличими следи в съзнанието и душите на своите ученици. До дълбоки старини за такъв учител се говори с любов, уважение, възторг, признателност. Благодарност за това, че има важен принос в човешкото ни и гражданско изграждане. Учейки и възпитавайки ни, той е вложил частица от богатата си душевност у нас, отворил е очите ни към света на съответната наука.

Колко и къде са такива учители днес? Има ли ги? В училището са, но трябва да ги забележим и освободим от паравана скромност и да получат признателната благодарност на обществото, заслужената почит и дълбоко уважение. Обществото ни е длъжник точно на тези учители. За съжаление в учителските редици, редом до учителите – майстори в професията си и всеотдайни на учебното дело, стоят и такива, които случайно са заели мястото там и, разбира се, рушат престижа на учителската професия с липсата на професионална годност. За такива учители е горчивият хумор, пародийните смешки на ученици и родителска общественост, присмехите, а по-късно и проклятията за изгубеното ценно школко време. За жалост точно тези учители са пробивни, нагли, с прословутата си упоритост да наложат себе си. Тях в доста случаи съкращение и преместване не ги лови – защитават се с позволени и непозволени средства и похвати. Време е в българското училище да заемат мястото си само специалисти, достойни за званието учител.

„Бъдещето на България е в ръцете на учителите и то ще бъде такова, каквото го подготвят в училище...“ Колко вярно е казаното от министъра на образованието ни в началото на 20-то столетие Константин Величков. Думи, които красноречиво подчертават мисълта за високата гражданска отговорност на училището в миналото, днес, а и в бъдеще. Гражданската отговорност и като мащабност на работата в училище, и като дълбочина и професионализъм в работата на учителя, защото, както вярно е отбелязал Васил Априлов, „учили-

щето го прави учителят с работата, която върши в него с децата за бъдещето на нацията ни“.

В сложното и противоречиво време, в което живеем днес, с твърде много примамки и съблазни и немалка порочност, работата и отговорността на учителя се усложнява стократно. Нему се пада задължението да снабдява младото поколение с безпогрешни пътни карти – какво е добре да се прави, и с убеденост защо и от какво да страни и избягва. В изпълнението на този свой дълг рамо до рамо, в единомислие и единоедействия трябва да вървят училището, семейството и обществото като цяло. Тогава можем да разчитаме на успешност и в борбата с наркоманията, порочността и аморалността в така пъстрата й разновидност.

Учителят е само едната страна на работата в училището. Успоредно с неговата отговорност е и отговорността на ученика. Неговото отношение към училищните ангажименти, усърдието му да бъде на равнище като учещ се млад човек, упоритостта да влага ум, душа и сърце в учебно-възпитателния процес, и то доброволно, съзнателно, с желание, гарантират и успехите във формирането му като гражданин и пълноценен утрешен специалист. Всичко това е необходимо и като условие, и като възможност за резултатна дейност в училището. Необходимо е и за учителя, а най-вече за ученика и чрез него за обществото ни. И при това постоянно, от първия до последния учебен клас, от първия до последния учебен ден на всяка учебна година. Училището е преди всичко задължение и отговорност, труд и вдъхновение, след което идва удовлетворението от достойно изживените школки години. Водещата фигура – учителят, заслужава уважението и признателността на обществото. Флиртът с него гъделичка, но е опасен. Пакостно е и абстрахирането от училището на родители, както и хулните думи по адрес на учителя. Пакостно е и явлението „хомо луденс“ – капризността и презадоволеността, както и незачитането на чужд труд. Извоюваните, изстраданите знания и усвоените морални и граждански ценностни качества са трайни.

Ярко доказателство за това са отличилите се и заели първо място в света млади математици и отличната образованост на завършилите начално образование на олимпиадите.

Елена Вачева, Хасково

Антоний Гълъбов

Гърция бе обирана систематично от своя елит. Сега игва сметката

Руско-украинската и гръцката криза поставиха под съмнение ценностния консенсус, върху който се изгражда Обединена Европа

Гръцката криза доближава точка на пречупване. Правителството на Ципрас прилича на плувец, който се е отдалечил от брега на толкова разстояние, че не е ясно дали ще му стигнат силите да се върне обратно. Независимо от конкретния изход през следващите дни, щетите вече са нанесени и техните последици ще определят не само перспективите за развитие на Гърция, но и на Европейския съюз като цяло. Кризата прераства в бедствие и опитите за неутрализиране на нейните последици ускоряват процеса на разпад.

Разрушителният потенциал на кризата продължава да нараства, тъй като основните ѝ фактори все още не са неутрализирани. Продължителната „спасителна операция“ създава нагласа, доближаваща се до еуфорията. Разрастването на кризата активира други, паралелно съществуващи рискове, които разширяват обхвата на очакваните поражения.

Официалното признание за огромните загуби в публичните финанси от правителството на Папандреу нанесе тежки щети върху публичния образ на Гърция и влоши шансовете за преодоляване на кризата. Правителството на Самарас не успя да предприеме мерки за разширяване на подкрепата за реформи вътре в самата страна. Политическата криза изведе на преден план радикалния ляв и десен популизъм, а задълбочаването на политическата криза може да се окаже по-опасно от проблемите с гръцкия дълг.

Временното решение на кризата най-вероятно ще предизвика отстъпки от страна на гръцкото правителство, които ще доведат до ново равнище на политическата криза в страната. При тези условия предсрочните парламентарни избори няма да доведат до генерирането на необходимата политическа воля за ефективно управление на кризата. В гръцкото общество няма съгласие относно

Дали протестиращите разбират, че задълбочаването на политическата криза може да се окаже по-опасно от проблемите с гръцкия дълг

източниците на кризата и отговорността за нейното разрастване до мащабите на бедствие.

През изминалите десетилетия две политически фамилии и техните корпоративни периферии успяха да превърнат корупцията в начин на управление.

Гръцкият опит показва, че корупцията не е нито лява, нито дясна, че тя може да бъде консолидирана и укрепена до степен, в която да подмени напълно механизмите на демократично управление. Проблемът е в това, че гръцките граждани не се противопоставиха на собствения си политически и стопански елит. Това позволи популизмът да пренасочи отговорността за случващото се към кредиторите на Гърция, встрани от добре защитените интереси на онези, които наистина носят отговорност за днешното състояние на страната.

Вторият източник на риск продължава да бъде извън Гърция – в десетките институции на Европейския съюз, които са имали възможността или задължението през всички тези години да идентифицират корупционния риск и

да противодействат срещу разрастващата се корупция в Гърция. Традиционно стратегията на гръцките управляващи даваше резултати. Десетилетия наред Гърция пледираше за това, че Европа е длъжна да продължи да помага на страната, защото тя е оградена от врагове – на север от съветския блок, на изток – от Турция. Тази стратегия даваше резултат прекалено дълго време. И до днес изглежда, че не всички са готови да неутрализират или поне да ограничат до минимум инерцията на този процес.

ЦЕНАТА НА НЕОБХОДИМИТЕ РЕШЕНИЯ НАРАСТВА

Тя надвишава многократно стойността на гръцкия дълг. Най-тежкият проблем е в това, че гръцките граждани, поне следващите две поколения, ще трябва да платят тази цена. От гледна точка на днешния ден, в контекста на българската среда, това твърдение изглежда недостойно заради все още високите равнища на пенсионно и социално осигуряване в Гърция и сравнително високите доходи, осигурявани от публичния сектор. Но истинският политически цинизъм е в това, че днешните управляващи, които насърчават гражданите да скандират „Няма да платим! Няма да платим!“, много отдавна ще са се оттеглили от активната политика, когато гръцките граждани вече ще са започнали да плащат тази непосилна социална цена.

Гърция бе обирана систематично и нейните граждани ще трябва да платят цената за това. Ние знаем какво означава това. Изглежда, че няма толкова бедна страна, която да не може да бъде обрана. Проблемът е в това, че началото на края на кризата ще започне, когато гражданите постигнат съгласие помежду си относно това как са били ограбени и каква е отговорността на политическия и икономическия елит. Докато липсва това съгласие, всички останали спасителни мерки ще имат частичен и временен характер. Докато популизмът успява да промени до такава степен перспективата към разрастващата се криза, създавайки илюзорни очаквания за някакви магически решения, продължаваме да се отдалечаваме от възможния изход.

Предварителните анализи за възможните рискове пред България в резултат от разра-

стването на гръцката криза се основават на секторни оценки. Анализът на риска по сектори на пръв поглед не дава основания за тревога. Успокоителните послания у нас имат съществено значение, за да бъдат неутрализирани рисковете от паника. Секторните рискове пред България остават сравнително ниски, но част от негативните влияния от гръцката криза ще се реализират по-скоро на хоризонтално равнище, развивайки се във връзките между отделни сектори. Този тип системни рискове трябва да бъдат изследвани внимателно.

Вторият рисков контекст, в който дълбочаването на гръцката криза ще окаже влияние върху развитието на България, е в регионален план. Съществена част от крайграничните територии устойчиво формираха своя стопански профил спрямо определен тип потребление от страна на гръцки граждани. Свободният обмен и мобилност не изградиха стабилна перспектива за развитие на българските съседни региони, но повлияха върху формирането на определени очаквания. Трудно е да се оцени

НАЛИЦЕ ЛИ Е РИСК ОТ ИМИГРАЦИЯ НА БИЗНЕС,

капитали и хора към България в резултат от влошаването на ситуацията в Гърция. Но гръцката криза без съмнение ще окаже съществено влияние върху българското регионално развитие.

Деморализиращото влияние на гръцката криза върху Европейския съюз изглежда по-дълбоко от очакваното. Не би трябвало да се очаква, че съществена част от страните – членки на Европейския съюз, биха се поколебали дали международното право и договорите трябва да се спазват. За съжаление, по отношение на Русия се оказа, че подобно, дори минимално съгласие е трудно да се постигне. Не би трябвало да има съществени колебания дали дълговете трябва да се плащат, или не. Оказа се, че и в това отношение европейските страни трудно постигат съгласие. Изглежда че руско-украинската и гръцката криза поставиха под съмнение ценностния консенсус, върху който се изгражда Обединена Европа.

Независимо от междинните решения по отношение на системните рискове, поставяне-

то под съмнение на този ценностен консенсус, самата възможност този консенсус да бъде разколебан формира ново ядро от рискове. Неговото преодоляване няма да бъде постигнато само чрез структурни промени в европейските институции. Ако под действието на различни външни или вътрешни фактори в Европейския съюз е възможно да бъдат разколебани принципни позиции, то тогава всяка външна провокация срещу европейския и международен ред би могла да води само до задълбочаване на проблемите.

Отвъд преките щети, които ще понесе гръцкото общество, както и всички останали

страни, имащи отношение към развитието на кризата или нейните решения, гръцката криза се отразява върху общественото доверие към ефективността на европейските институции. Този негативен ефект ще задълбочи недоверието в институциите, а именно тази политическа по своя характер криза винаги е била в самата основа на всички други кризисни явления.

В. „Сеза“

Бел. рег.:

Колко положението в една съседна на Гърция страна наподобява нейното по отношение действията на елита!?

Анализ

*Венелин Бараков,
историк*

Българската олигархия – мит или реалност

Какво стана с олигархията във властта и политиката? Нима тя автоматично се стопи и изчезна с пагането на правителството „Орешарски“?! Не мисля. Българската олигархия е превзела и пунала пипала във всички водещи български партии – БСП, ДПС, ГЕРБ, Реформаторски блок, ПФ. Имам чувството, че политиците ме лъжат и подхлъзват. Внушават ми, че съм лош материал и следователно – негоден; че трябва да се примиря с този свят, изграден от тях и техните закони. Че трябва да остава съдбата си в техните ръце, защото само те „знаят“ и „могат“. Медиите вече имат нова роля в социалните отношения – те са посредници между политиките, зад които стои българската олигархия, и обикновеното гражданство, на което трябва да се „казва“ как да гласува, кого да избере, как да живее и пр. Подсъзнателно се налага идеята на стратегите на политическите марионетки, че тези, които са отголу, т.е. народът, трябва да се примирят със съдбата си на угнетени.

Ето една примерна схема как работи държавността: власт – лидери – обществени/държавни структури – организация и механизми на управлението – общество – взаимоотношения – интереси (обществени/частни).

Едно управление може да става по хоризонталния или по вертикалния/йерархичния модел. Независимо от модела всяко ниво по схемата носи съответната отговорност. За да има общество, интересите на всички граждани трябва

да бъде гарантирани и задоволени. Това не значи изравняване в имуществено или духовно положение. Това е изравняване във възможностите за социално-правова ангажираност.

Демокрацията дава еднакво право на всички граждани до властта. Тя действа на принципа на хоризонталния модел. Обратно, монархията работи като йерархичен ред, като динамиката на властта се разпределя по обществената стълбичка на властта. По силата на обществените титли, съсловни привилегии и наследствено участие на аристокрацията във властта. Олигархичните режими, които днес превземат постепенно световната политика, рушат и двата модела, като при тях политическата власт се слива с икономическата. Ражда се нещо като феодализъм, прикрит зад фасадата на демокрация или монархия. На преден план функционират всички държавни структури, но връзките и отношенията се регламентират от капитала, който реално контролира политическата власт. Олигархичният модел на управление е отказ от всички човешки постижения и революции в името на човешката свобода, права и равенство. Олигархията превръща гражданите в роби, като ги закрепостява за работа с мизерно заплащане на човешкия труд. Конкретно в българския случай, българската олигархия се роди от службите на бившата Държавна сигурност. Всички сфери на икономическия живот се контролират от хора на ДС, в това число и българските университети, болници, агенции и др.

Хората по своята природа сме социални същества. Индивидът не може да оцеее извън човешкото общество. Принципът на организиране на човешки групи, независимо дали става въпрос за малък кръг от хора, или за значима социална група, е един и същ. На първо място идват интересите и еднаквите желания. Те определят формата на сдружаване, правилата и взаимоотношенията в групата. Както и насочеността и целите на тази обществена група. Целите на групата могат да бъдат позитивни (икономически, културни, политически) или деструктивни (престъпност, мафия).

Всяка човешка група се крепи и спазва правила. Правилата поддържат да не се разпадне самата група, както и отношенията вътре между членовете на групата. Всяка група има, излъчва свое представителство, което я легитимира пред останалите човешки групи. Представителството гарантира реда и отношенията в групата и следи за спазването на правилата.

Обществените групи и техните интереси образуват мрежи в самото общество. Тези мрежи са разклонени и обвързани, и често зависят една от друга. Дискриминирането на гадена обществена група води до социално напрежение в самото общество. Тук не става въпрос за групите на верска основа или на етнически принцип. Те са друга обществена категория.

Обществените групи раждат социалните отношения. Така обществото се изпълва със смисъл, става общуването на различни нива – политическо, икономическо, културно и пр. Ако интересите на една обществена група надделеят в общественото пространство, тогава може да се очаква сблъсък на групите вътре в обществото.

Обществените групи създават обществени структури и механизми за действие и управление. Обществените структури не трябва да работят за личен или частен интерес на определена група или индивиди от общността. Тогава се ражда корупцията. Тя подкопава обществените устои и руши самото общество.

Олигархията като обществена група и социална класа има интерес от дискриминирането на обществото чрез компрометиране на институциите, чрез издигане на марионетни партийни фигури, които работят за нейния личен икономически интерес. Олигархията е скрито управление на едрия капитал.

Общественият интерес е сериозно разклатен от властта на олигархичните групи. Връщането на обществения интерес на гражданите може да стане само чрез обединените сили на

всички обществени групи, които не са част от едрия капитал. Друго решение няма. Ако това не стане, обществото маргинализира под робския хомот на олигархията, която държи едновременно и капиталите на държавата, и властта над обществото.

Обществото обаче има една голяма слабост, подобна на човешкото съзнание – да забравя или да бъде подкупвано. Борбата с олигархичните групи може да успее само от лидерство, излъчено от широка обществена подкрепа, което да постави обществените интереси по-високо от частните. Лидерство, което е готово да се откаже от богатство за сметка на обществена служба.

Тук стигаме до другия сериозен проблем – как да бъде създадено това лидерство. Олигархията побеждава в тези държави, в които има много силно колективно чувство (например страните от Източна Европа – Русия, Украйна, България и др.). Когато личността се разтваря в колективните форми на живот, обществото става подвластно на определени символни модели и внушения (като например, че руският народ е братски на българския). Нациите нито си приличат, нито са братски. Нацията стъпва върху собственото си чувство за уникалност, което предполага уважение към другите нации, а не шовинизъм.

Обществото може да отхвърли властта на олигархията само като разхлаби връзката на обществените групи с ярките, изявени личности и лидери. Те трябва да поведат обществото, за да има така жагуваната общност от граждани в България. Свободно общество има само там, където има пространство за свободата на отделната личност. В общуването, в полето на срещата в обществените групи личността проявява себе си било чрез творчество, било чрез политическа или икономическа активност, или чрез социална ангажираност. Полето на срещата с другия става чрез службата към нещо по-духовно и свято, чрез поведението на достойнство и уважение и чрез делата. Тези три компонента определят физиономията на цялото общество, на нацията като цяло. В тях трябва да шества свободният човешки дух, осигуряващ равни права, но и равни задължения. Властта трябва да страни от икономиката и да се намесва само за да създаде законите и да се следи за тяхното спазване. Да подпомага за съхраняването на традициите, защото те са живото доказателство за нашата културна и национална идентичност.

Да се знае

Истината за преврата на 9 септември 1944 г.

Написахме тази статия за българите от средното поколение и най-вече за младите, за които събитията на 9 септември 1944 г. са далечни, прикрити и изопачени.

Сергей Станишев умело лъже част от българския народ, но той върви по пътя на баща си Дмитрий Станишев. И той като него извърши преврат през 2013 г. и с руска помощ сваля правителството.

От 9.9. 1944 г., до 10.11.1989 г. е безкрайното време на комунистическия геноцид над цял един народ!

Ще научите истината за един кървав преврат, за ролята на Русия, на БКП и Държавна сигурност.

Ликвидирането и подмяната на държавната власт в България на 9-ти септември 1944 година се оценява различно от българските историци.

По понятни политически съображения и пристрастия някои твърдят, че е било общонародно въстание, други – че е била социалистическа революция.

Истината е, че това е въоръжен, насилствен и кървав преврат, извършен от комунистическата партия, а подмяната на властта – чрез репресиите на ДС.

На 9 септември 1944 г. се обявява, че властта в България вече е в ръцете на „Отечествения фронт“ съставен от няколко партии.

В същност, властта е в ръцете на комунистическата партия, а Отечественият фронт е параван. Съставеното правителство начело с Кимон Георгиев формално обявява, че възстановява принципите на Търновската конституция и демокрацията на политическия живот. Но бързо се разбира, че това е груба манипулация и демагогия.

Ето защо няколко месеца след преврата Отечественият фронт са разпада.

На 8 септември 1944 г. командващият Народно-освободителната въстаническа армия (НОВА) Добри Терпешев нарежда на всички партизански формирования в страната, да слязат от планината и да завземат властта в градовете и селата на България.

В това време Трети украински фронт на Червената армия бързо напредва към София. **За успеха на комунистическия преврат решаващият фактор е съветската армия. Така започват едни от най-кървавите и ужасни събития в страната ни.**

Комунистическата партия, по съветски образец, веднага създава „народна милиция“, предимно от доскорошни партизани. След това от милицията се подбират кадри за Държавна сигурност (ДС), която бързо нараства на няколко хиляди.

В първите месеци на преврата в страната са арестувани повече от 20 000 души обвинени, че са „народни врагове“.

Как комунистите взеха властта – вижте едно журналистическо разследване:

През 1984 г. журналистът Наско Мандажиев успява да вземе интервю от известния бивш зам.-министър на МВР и бивш първи зам.-председател на Комитета по държавна сигурност, генерал полк. **Мирчо Спасов**. Тогава той е началник отдел „Загранични кадри“ на ЦК на БКП, назначавал и уволнявал посланици и всички висши загранични кадри.

В Партийния дом кабинетът му бил до този на Живков.

В дните на преврата Мирчо Спасов е дясната ръка на Тодор Живков и ръководел „мокрите дела“ на партията в София – убийствата. Той е не само един от основните извършители на масовите убийства, но и организатор на ужасните „лагери на смъртта“ в Ловеч и Скравена. Пред журналиста Мандажиев, без да се притеснява, с известна носталгия по миналото, Мирчо Спасов споделя:

„Било славно, но и жестоко време.

Партията разпоредила преди Народния съд да се поизчистят колкото се може повече врагове, че после с присъдите ставало бавно. Така всяка нощ пред разпределителя – Дирекция на полицията на „Лъвов мост“, пристигали хора от града и селата, камиони „Опел Блиц“, от провинцията използвали и влакове. След описване, качвали ги пак на камиони, откарвали ги в радомирските села Върба, Темелково и Батановци, където ги избивали и заравяли из нивите.

Около 100 нощи пращаме по пет камиона, по двайсет на камион, това ще е някъде десет хиляди, пресметна Спасов.“

Предполага се, че по нареждане на партията, по време на преврата и при утвърждаването на комунистическата власт, в страната са убити между 30 и 40 хиляди души.

Точният им брой никой не може да каже.

Комунистическата партия превръща и Народния съд в средство за кървава разправа с противниците си.

Съдът е осъдил на смърт 2730 души, като 200 души вече са били убити. Жертвите са министри, депутати, банкери, журналисти, кметове, учители, земевладелци и други.

На доживотен затвор са осъдени 1305 души, а с присъди до 20 години – 4348 души.

„Народните“ присъди показват едно страшно лице на новата власт, което излъчва много омраза, голяма жестокост и мъст!

За сравнение, на Нюрнбергския процес, срещу 24 бивши ръководители на хитлеристка Германия, обвинени във военни престъпления и престъпления срещу човечеството в годините на Втората световна война – 12 са осъдени на смърт, трима на доживотен затвор, двама на 20 години и 7 на 10 години.

Мирчо Спасов продължава да разказва:

Късно през нощта в малките часове, той ходел да докладва на Тодор Живков в щаба на НОВА, който се намирал в читалище „Славянска беседа“ на ул. „Г.С. Раковски“. Там се давали разпоредбите и мунициите.

„Досегът ми с др. Живков беше много специален. Бяхме се разбрали да си съобщаваме с очи. Намигнеш ли ми, това означаваше да продължавам”.

Вече бил насрочен Народният съд и Мирчо Спасов бързал да приключи с последните арестанти, които се „обработвали” в мазето на читалището.

В организирането на убийствата участвал и Лев Главинчев, командир на Първа Софийска въстаническа зона на НОВА. И Главинчев също е сочен като жесток убиец.

Бившият летец от Хасково Стефан Илиев споделя, че от 22 септември до края на декември 1944 г. служил в района на Червена могила. Там край летището често минавали камиони със загасени фарове. Спирали недалеч и от там се чувала автоматична стрелба. На една нощ Илиев преброявал госта камиони, които преминавали.

Вероятно и в други райони на страната са били изпълнявани партийните разпореждания за ликвидиране „враговете на народа” преди още да е започнал Народният съд. Основният изпълнител на партийната задача е ДС.

Главните поръчители – виновниците за тези масови и жестоки убийства, са Вълко Червенков, Карло Луканов, Тодор Живков, Антон Югов, Русу Христов, Рагенко Ви-

гински, бившият генерал Здравко Георгиев и много други партийни дейатели. А Мирчо Спасов, Лев Главинчев и други са били жестоките изпълнители на партийните поръчения.

Под предлог, че в страната трябва да се унищожават безмилостно „фашистите”, комунистическата партия с помощта на ДС предприема масови преследвания и жестока разправа, включително и с невинни хора.

Трудно може да се обясни тази силна омраза и желание за мъст, от една страна, и от друга, хуманизмът, който всъщност се проповядва чрез комунистическата идеология.

В края на декември 1944 г. Министерският съвет приема Наредба за откриване на „трудово-възпитателни обществения (ТВО) за политически опасни лица” – известни като „лагерите на смъртта”. Тази задача се възлага на ген. Мирчо Спасов, зам.-министър на МВР и на върната и изпълнителна ДС.

Човешкото унижение, жестокостите и извращенията в лагерите са били ежедневие в поведението на офицерите и сержантите надзиратели от ДС, между които и жени.

На снимката: Мирчо Спасов се приближава до Сашо Сладура, изглежда го свирепно и му кресва в лицето със зловонния си дъх:

– Ти, русия, сладура, я излез напред – и започва: – ти бе, твоята мама, ти ли си разказвал вицове за другаря Димитров и Червенков. В лагера той оцелява само 11 дни. След побои, малтретиране, унижения и подигравки, той е убит.

Специалната комисия, разследвала жертвите на лагерите от 1944 г. до 1962 г., установява, че през тях са преминали 23 531 души, от които 2089 жени. Най-голям е броят на въдворените в лагера Белене – 9933 души. Осъдени по политически причини и въдворени в лагерите са 14 647 души. Голяма част от лагерниците не са издържали жестоките мъчения и изтезания, на които били подлагани и са оставили костите си там.

В България е имало лагери из цялата страна, но преди да падне от власт, комунистическата партия и най-вече ДС са унищожили почти навсякъде документацията и точният брой на жертвите не може да се установи. За мъртвите не са били издавани смъртни актове.

Шумно обявената „народна демокрация“ се изразжда в кървава диктатура на комунистическата партия, като се избиват няколко десетки хиляди българи. Избива се предимно българската интелигенция – цветът на нацията.

Държавна сигурност, създадена по съветски образец, предимно от средите на бившите партизани, с помощта на многобройните съветски чекисти от НКВД, са основните фактори за налагане на комунистическата власт в България. Те са инструментът, чрез който БКП утвърждава „Диктатурата на пролетарията“ у нас, залъгвайки обществото, че това е идеологическата същност на комунистическото управление – на народното управление.

Още от първия ден след 9-ти септември 1944 г. ръководството на БКП е изцяло под контрола на Съветското военно командване.

По искане на Георги Димитров, голяма група представители на военното разузнаване – НКВД идват в България. Ръководител на групата е ген. Филатов. С него в България пристига, за да оказва помощ на новата власт, и чекистът Карло Луканов – бащата на Андрей Луканов.

Карло Луканов е външният министър и вицепремиер на първото комунистическо правителство в България.

Генерал Филатов, Карло Луканов и Вълко Червенков са взимали най-важните партийни и държавни решения в първите дни на преврата.

Както споделя Тодор Живков в своя книга, на тези срещи и него не допускали да участва, макар че той бил втория човек в партията след Червенков.

На ръководството на БКП е внушено, че както руската КГБ, така и ДС трябва да бъде силовата структура, която налага и утвърждава партийната власт.

За разстрелите през 1944 г. журналистът Мандажиев, в своята статия озаглавена: **Баба Верка „Кучища влачеха месо по нивите“**, заключава: *„След всичко, което читателят ще прочете по проучванията ми за делата на столетницата БКП след Девети септември, се питам: може ли още и поради какво тази партия има привърженици? Предлагам отговор на този въпрос: Там, където има далавера и бандитство, непременно ще срещнеш компартията. Никога в нейното съществуване идейността не е била нейна движеща сила. Нейната движеща сила винаги е била корупцията“*.

Държавна сигурност, изпълнявайки безусловно и поддържайки безрезервно властта на българската комунистическа партия, също е с „оцапани в кръв ръце“.

Този период ще остане в българската история като най-позорния не само за комунистическата партия, но и за Държавна сигурност.

Кървавото петно, което „столетницата“ и ДС са си лепнали, никога не може да бъде измито. Споменът за тези събития ще остане в паметта и на идните поколения, защото винаги ще има хора, които да напомнят за това.

Но все още има и такива, които искат кръвта по ръцете на техните родители да бъде измита и забравена.

Какво ще обяснява Станишев на детето си за баща си – Дмитрий Станишев и за кървавите дела на комунистическата партия, на която той е бил един от ръководителите, когато я питат съученици или приятели? Чисти ли са ръцете на Дмитрий Станишев и съвестта на Сергей Станишев? Има ли български родолюбец и патриот, който вярва на един руски възпитаник, полубългарин-полуруснак, с руско име, руско образование и манталитет, сигурно и с руски паспорт, който вечно е бил „кукла на конци“, дърпани от Москва!

Има ли още българи които вярват, че след като Москва се докопа чрез преврата на Станишев до властта в България, те ще я отстъпят по мирен начин???

Posted by admin on Aug. 17, 2013

Къде отиваш, Родино? Къде ни водите, управляващи?

Когато Юлий Цезар победил галите, той се подиграл с тях с думите: „Имало нявга гали и те били храбри.“

Няма ли някой завоевател да каже същото и за нас, българите?

На гробището на историята е записана паметта на десетки народности, превърнали се в спомен главно поради собственото си безржице.

За българската нация опасностите се разгъват в няколко посоки: разпадане на традиционното семейство и замяната му с обикновено съжителство (временно) или семейство с едно дете и един родител поради развод. Това води до системно намаляване на биологичната сила на нацията, тъй като двамата родители си отиват, а оставят да ги замести един наследник, който може и да не остави наследство.

Втората вредна и опасна посока е емигрирането в държави с висок стандарт на живот, по-престижни и по-цивилизовани. Така страната се лишава от младия, предприемчив и професионален контингент от население. У него вечният стремеж за лично благополучие взима връх над патриотизма.

Не по-малко опасни са и усилията на враговете ни за дезинтеграция на България. Макар по конституция България да е еднонационална държава, в нея пълят сепаратистки тенденции, които залагат детонатора на бъдещ разпад на нацията и държавата. Освен останалите по извикките на историята турско и циганско население, Коминтернът ни гари с македонска нация и македонско малцинство...

Гръцката пропаганда създаде от каракачаните гръцко малцинство у нас и упорито работи за възкресяване на спомена за древногръцките колонии по Черноморското ни крайбрежие.

В ход са многократни усилия за създаване на помашко малцинство, помашки език и помашки сепаративни организации у нас.

В ход е и опитът да се създаде шопско малцинство, както и гагаузки. Всичко това за сметка на българския народ.

Турците вече си извоюваха положение на страна в държавата – на държава в държавата. Освен чрез естествения си прираст броят им, а с това и значението им, расте ли, расте и с асимилиране на татари, българо-мохамедани и хиляди цигани. Турцизацията е хегемон не само в Родопите и Делиормана, но и в много други региони и селища. Реално вече се очертава един ден да ни изправят пред Косовския вариант, където албанското малцинство се наложи над по-мощната Югославия.

А циганите? През последните години те сами показват какво ни очаква от тяхното експлозивно размножаване. Това става благодарение на добрите условия, които им създава държавата. При преброяването през 1943 г. броят им е бил 70 хиляди. Сега са над половин милион. Калкулирайте голямата им раждаемост при ранната им брачна възраст и вижте какво бъдеще ни приготвят. Още сега циганизацията излиза извън гетата и става нетърпима.

Човек е такъв, какъвто го прави неговото самосъзнание, независимо дали то е по рождение, или внедрено от пропагандата.

Безржицето на българите в лицето на държавата, упойките за толерантност, измамите за мултикултурност и др. подобни водят до парцелиране на България. И това не е сън, за да ни се размине. Тук влият природни закони, по които не може да се спори. И ние, ако искаме да имаме бъдеще като нация и държава, трябва да си отговорим на въпросите: Къде отиваш, Родино? Къде ни водите, управляващи?

Иван Григоров, Бургас

Заслужаваме си и историците, и политиците...

Горан Благоев

Клирици са превърнали църковния кич в бизнес, без чувство за грях кощунстват с него, а ние сме се закахърлили за някакви си 10 000 флакончета с „жива“ вода

Историята била учителка на народите. Ако това е вярно, българите сме сред най-добрите ученици. Ние живеем основно в историята. И я използваме успешно. Съвсем не отсега.

Някога предците ни така се поучили от историята, че де що имало руини от миналото (антично или средновековно, без значение) било изкопавано, къртено и очуквано. После го враждали – в къщи, курници, кочини, нужници. Историята предлага качествен строителен материал – от обработен камък. Та затова например от дворците на Царевец и Трапезица нищо не е останало.

Защо тогава да съдим и днешните потребители на историята? Те са достойни наследници на предците ни – рушат крехките зидове на миналото, за да го съградят повторно. Най-често от бетон или пластмаса. Предлагат ни го не такова, каквото е било, каквото ни е нужно – загадъчно, бляскаво, грандиозно. Превръщат го в строителна площадка за туристически атракции. А всяка атракция, малко или много, носи в себе си бутафорията и кича. Съвсем в духа на съвременната консуматорска култура. Един актуален прочит на Квинтилиан, че

ИСТОРИЯТА СЕ РАЗКАЗВА, А НЕ СЕ ДОКАЗВА

Крив ли ни е Божидар Димитров, че притежава гениалността на сладкодумец, който може да омая нацията, начело с премиера. И да го убеди колко достойни са делата му в „опазване“ на миналото. Сензациите около Голямата базилика в Плиска са само един от примерите. Както е казал народът, не е луд този, който яде баницата, а този, който му я дава. На директора на НИМ му я сервира правителството.

Решението на кабинета тази година да финансира целево с половин милион лева разкопките и разчистването на терена около Голямата базилика, която е проучвана преди около 40 години, роди поредния административен феномен. Премиерът Борисов се изяви като единственият професионалист, който може да прецени нуждите на един обект от спешно субсидиране. Очевидно мнението

Един историк полива със „светена“ вода един политик. Това само в България може да се случи и да се приеме за нещо естествено

на археологическа гилдия и на ресорните комисии в Министерството на културата не му е нужно. Както е тръгнал, може да състави и стратегия за развитието на българската археология. А после да издаде и тезиси за пренаписване на историята – сигурно е понаучил нещо от покойния Тато, когото охраняваше. А и вече ни показва, че притежава нужната компетентност. Убедено написа във „Фейсбук“ профила си, че Божидар Димитров го поръсил с вода от кладенеца, в който се предполага, че е бил покръстен владетелят. Така че учените да преустановят споровете къде през IX в. княз Борис е приел светото кръщение. Премиерът го каза ясно. И да зачеркнем академичните тези, че кладенецът е бил един най-обикновен квартален водоизточник, преди да бъде издигната Голямата базилика – снабдявал е с жителната течност обитателите на

землянките, чиито основи са открити под големия църковен градеж.

Според някои учени е продължавал да изпълнява същите битови функции и след издигането на базиликата – размерите му се оказват твърде недостатъчни за баптистерий (кръщелна). Да забравим и че хиляди квадратни метри от старата българска столица чакат да бъдат проучени. Тялото разкопаване може да даде ценна информация за ежедневието на хората от Първото българско царство, но

ЕДВА ЛИ ЩЕ ДОНЕСЕ ПРОСПЕРИТЕТ НА ДНЕСНИТЕ БЪЛГАРИ

Поне Ванга не го е пророкувала. Трябва да разберем човешката слабост на държавника Борисов – не на всеки български премиер се пада честта и отговорността да пресътвори на дело едно съдбовно пророчество за българското бъдеще. Историята се разказва, не се доказва...

Със „сензационното“ бликване на пливковския кладенец директорът на НИМ достоверно показва, че българският премиер е мъдър човек и знае къде да вложи целево 500 хиляди лева. Защо тогава Борисов държавнически да не санкционира откритието и да не положи глава под паничката със „светена“ вода? Че после с нея да не поливат и „освещават“ пътната детелина на Белокопитово, сякаш е най-великата православна драгоценност? Кой би се осмелил да опровергае всемогещия и всезнаещ български премиер?

След поливането, пардон – благославянето на Борисов, съвсем логично последва и акцията с доставянето на „светена“ вода и за простосмъртния народ. С благословията на Варненския митрополит Йоан свещеник вече освети посред руините на Голяма базилика бидони и десетлитрови пластмасови бутилки с „живата“ вода, за да я разлеят в 10 000 флакона. Освещаването бе напълно в синхрон с бутафорията и кича, които видимо и словесно разиграват тандема Борисов-Димитров. Тъй клирът последва премиерския почин и също даде санкцията си. Духовна. Било „търгашество със светостта“, „амбулантни чудеса“. Глупости.

На пръсти се броят православните храмове у нас, в които светената вода се налива без пари. Традиционно тя се получава срещу определена сума. Не, не се продава! Вярващият просто плаща шишенцето, в което тя е налята. Най-често левче. Един лев за шишенцето, не за „светена“ вода. Тя е безплатна – нали е осветена от благодатта на Светия Дух, която няма цена?! Затова и кампанията

с 10 000-те флакона от „живата“ вода, която подеха един ежедневник, верига будки за вестници и фирма за масова парфюмерия, не е търгашество.

ТЯ Е ИСТИНСКО БЛАГОЧЕСТИВО ДАРЕНИЕ

Флакончето със „светената“ вода е безплатно. Плащаш само вестника, без който не можеш да го получиш. При това начинанието е съвсем в духа на популярната църковна практика – оправдано праведен начин да се припечели от светостта. Вярно, НИМ (който е държавно учреждение) и Църквата (който е духовна институция) съучастват в бизнес начинанията на частни фирми. Но какво от това? Нали Европа все ни кори, че нямало достатъчно сътрудничество между държавния и частния сектор? Ето го позитивния пример. Да си спомним как същият ежедневник неведнъж се опитваше да стабилизира тиража си с „безплатни“ приложения на икони, осветени от Пловдивския митрополит Николай?! Нали основният пазарен принцип на съвременното гласи, че няма нещо, което да не може да се продаде или да се купи. Христос може някога да е изгонил търговците от храма, но

СЕГАШНИТЕ ХРАМОВЕ СА НЕМИСЛИМИ БЕЗ ТЪРГОВЦИТЕ

Българите толкова свикнахме с тях, че ни е криво, ако отидем в някой манастир и няма какво да си купим за спомен. Пардон. За благословение, както казват „светите“ отци. Та и затова сакралната търговия е в апогея си – православно потребителство сътворява хит след хит. Един от тях са гривничките с иконички на светци. Клирици са превърнали църковния кич в бизнес, без чувство за грях кошунстват с него, а ние сме се закахърили за някакви си 10 000 флакончета с „жива“ вода. Та те са съвсем логична изява на духовния ерзац, в който сладостно все повече затъваме. Така че правителството, Националният исторически музей, Българската православна църква, „Стандарт“, „Лафка“ и „Рефан“ да не бъдат укорявани. Номинирайте ги колективно за бизнесмени на 2015-а!!! Ха, комай се получи впечатляваща мрежа от институции и фирми?! Досуц като пързалките в аква парк – често са така оплетени, че понякога губиш ориентация. И вместо да кляфкаме срещу тях, бързо да си купим флаконче със „светена“ вода. Щом като така здраво сме се вкопчили в историята си, че я разрушаваме, заслужаваме и политиките, и медиите, и историците си, и клириците си...

В. „Сега“

Здравната политика трябва да е нагпартийна и да се ръководи само от здравословните интереси на хората

Интервю на Деси Димитрова с д-р Богомил Лазаров

Д-р Богомил Лазаров е специалист по социална медицина и здравен мениджмънт. Член-наблюдател е на Българска академия на науките и изкуствата (БАНИ). Дълги години той е ръководил Дирекцията за опазване на общественото здраве в Районна здравна инспекция – Габрово. Има множество публикации по проблемите на профилактика на болестите и промоция на здравето, както и утвърждаването на здравословния начин на живот. Наскоро се състоя пролетната сесия на БАНИ с лайт.мотив – проект за национална доктрина за здравеопазване.

– Д-р Лазаров, Вие сте специалист по социална медицина и здравен мениджмънт. Член сте на БАНИ и присъствахте на пролетната сесия. Какъв беше акцентът на срещата?

– Пролетната сесия на БАНИ се проведе в края на април в киносалона на Военномедицинската академия, в присъствието на членове на Академията. Не мога да не спомена, че Академията вече наброява 450 члена и както се казва сме на финалната права да приключим с приемането на членове. Лайтмотивът на сесията беше проектът за национална доктрина, която фактически беше внесена в Народното събрание от ръководството на БАНИ на 22 декември м.г. Работихме по един съкратен вариант на доктрината и в частност лекарите, които представляваме Центъра по медицина на БАНИ, взехме отношение и докладвахме как трябва да изглеждат нещата.

– Какво е това национална доктрина за здравеопазване, какво цели и нужна ли е на българския народ?

– Националната доктрина цели да защити конституционното право на българските граждани за равнопоставен достъп до всеобхватни, системни и качествени здравни услуги, които да гарантират социалното, психическо и физиологично здраве независимо от социалния, професионалния и етническият статут на отделните индивиди. Освен равнопоставеност, **основополагащи принципи на здравната политика са демократичност и солидарност**. Неоспорима истина е, че без гарантиране на пълноценно здраве не може да се осигури висока трудоспособност и мобилизиране на личната и обществена енергия на българския народ за икономическо и духовно възраждане на нацията.

В синтетичен вид философията на доктрината се състои в стимулиране на профилактичната дейност, свързано с разработката на редица програми за предпазване от инфекциозни и неинфекциозни социалнозначими заболявания и за насърчаване на здравето чрез здравно ограмотяване, водене на здравословен начин на живот, обгрижване на определени рискови групи от населението – бременни жени, деца, хора в старческа възраст, с психически разстройства и др., оценка на рискови специфични екологични и професионални условия на труд.

– Пледирате за отмяна на регистрацията на лечебните заведения по търговския закон. Какво ще промени това?

– Отмяната на регистрацията на лечебните заведения по търговския закон трябва да се случи, защото тя доказва своята непригодност към медицинската етика и хуманитарни принципи. Трябва да се разработят междусекторни стратегии и програми за подобряване на здравеопазването чрез мобилизиране на гражданите, неправителствени, включително пациентски организации, частни фондации и държавни институции. Крайно време е да се подготви отпадане на клиничните пътеки като модел за финансиране на болничната помощ и се премине към диагностично свързани групи, което е практика в повече европейски страни. Това е

необходимо с оглед на това, че трудът на медицинските специалисти не следва да се обвързва с цената на клиничната пътека. Практиката показва, че да се заплаща на лекар според цената на вложените лекарства в определена клинична пътека, а не според неговите професионализъм и принос към диагнозата, е нелогичен и дълбоко несправедлив подход. Това създава възможности за злоупотреби и корупция.

– Добре, но всички тези насоки са обсъждани и включвани в здравни стратегии на много министри на здравеопазването. Почти четвъртвековното говорене за нужда от здравна реформа не доведе до добри резултати, дори обратното, като че ли съдейства за зацвяване на системата, за спъване на реформите и няма решение на проблемите? Защо не се реализираха досега дори добрите намерения на управляващите?

– Да, така е. Причините са много. Първо липсва системен аналитичен и комплексен подход за решаване на проблемите. Второ – влияят тяснопартийни интереси, които се поставят над потребностите на хората за здравословен и качествен живот. Здравната политика, заедно с другите компоненти на националната сигурност и образованието, трябва да бъдат наднартийни и да се ръководят само от здравословните интереси на хората. Липсват воля, решителност, а и време у управляващите да приведат в действие начертаните програми. Действа се мудно, има противодействие от опозицията, от корпоративни или частни интереси, или от финансов недостиг. Липсва и консенсус сред властимащи и общество за извършване на сериозни дълбоки и трансформиращи здравната система политики.

– Ясно е, че моделът за финансиране на здравеопазването е погрешен. Но не е ли опасна радикалната промяна на системата?

– Нашата страна пропусна историческия шанс да си реформираме Семашковата здравна система както ни посочи и посъветва тогава Световната здравна организация. Според техните експерти за нас щеше да бъде добро да въведем всичко характерно за Националната здравна служба на Великобритания и, разбира се, да го съобразим с българските условия и с нашите възможности и невъзможности за финансиране на скъпото в цял свят здравно обслужване. И нека да добавя, че първата капиталистическа държава в света Англия има, представете си, държавно здравеопазване. Сега на този етап ние имаме втора историческа възможност за истинска реформа в здравеопазването. В тази връзка министър Петър Москов е с много добър ресурс на подкрепа от колегите в страната и с добър рейтинг на всички социологически агенции. Знаем, че той е със севлиевски корен от много авторитетен и достоен род. Ние като експерти трябва да сътрудничим и помагаме на министъра на здравеопазването, независимо кой е той. Моята препоръка е да се стабилизират и укрепят Регионалните здравни инспекции, защото те фактически се явяват първи помощници на министъра. РЗИ има основната задача да подготви информация и да я поднасят на областните управи, за да се реализира адекватна здравна политика. За съжаление, публична тайна е, че в момента Здравната инспекция в Габрово фактически е в сериозно затруднение. Доколкото чух, старият директор е решил да не се предава без бой, вземал си е болничен лист и фактически новият колега, който трябва да поеме службата, не е встъпил в длъжност. Това води до съответни трусове и проблеми в работата на колегите от институцията, които имат нелеката задача да реализират общественото здравеопазване на ниво. Те трябва да се борят с инфекциозните и неинфекциозните заболявания, да правят здравна просвета сред населението, да извършват контрол, което изисква в най-скоро време проблемът да се разреши.

– Окрупняването на болници вече е на дневен ред. Мнения има „за“ и „против“. Основната критика в докладите и на Световната банка, и на Европейската комисия за България, е огромният брой лечебни заведения в страната. Дали действително проектът на министър Москов ще постигне икономически ефект и как ще се отрази сливането на качеството на медицинската помощ според Вас?

– В момента в една малка България има 400 болници – държавни, общински и частни. За да бъде всичко добре разпределено, трябва да се проучат потребностите от здравна помощ. Нужно е да се изработи т. нар. здравна карта. И на базата на нея да се уточни необходимия брой болници, което ще доведе до тяхното по-добро финансиране. По мое мнение и трите

вида лечебни заведения са необходими. Затова в момента Министерството работи усилено в тази посока. Преди близо месец станахме свидетели на протестите в столицата срещу окрупняването и сливането на болници. Но е ясно, че без това нещо не може да мине. Необходимо е окрупняване и сливане на болници.

– Много ли са здравните заведения в малък град като Севлиево?

– Нищо лошо в един град като Севлиево да има конкуренция в здравеопазването. В тези лечебни заведения се лекуват и пациенти от Габровска и други области. Но за в бъдеще трябва много строго да се прецизира и тук вече е важно изработването на здравна карта от РЗИ – Габрово, което надявам се ще си свършат работата.

– Знаете, че наскоро управителят на МБАЛ „Д-р Стойчо Христов“ г-р Младен Пенчев подаде оставка и бе освободен. В момента временно изпълняващ длъжността е бившият шеф на НЗОК г-р Пламен Цеков. Факт е, че с подкрепата на Общинското ръководство и заемът от 1 600 000 лв. болницата бе спасена от фалит. Но въпреки това продължи трупането на загължения. Запознат ли сте и какво е мнението Ви?

– Не работя в Севлиево и от пет години съм пенсиониран лекар, но имам впечатления от Болницата от по-далечното и по-близкото минало. Спомням си, че в лечебното заведение работеха едни чудесни колеги, сред които г-р Стамов, г-р Стойков, г-р Спас Ашков, братята Иван и Захари Войникови. Те бяха колосите на Севлиевската болница, сърцати колеги и достойно работеха професията си, с висока компетентност и грижа за пациентите. За съжаление обаче имах възможност да наблюдавам като методичен ръководител и контролиращ работата на главните лекари тогава и видях, че затрудненията за болницата започнаха с встъпването в длъжност на г-р Борис Донеф. След което започна една честа и бърза смяна на управителите на лечебното заведение. Вече споменах за нуждата от отмяна на регистрацията на лечебните заведения по търговския закон, защото така те са по-независими и контролът върху тях е по-труден. Фактически една регионална здравна инспекция по-трудно би контролирала дейността. Това безспорно са и обективни предпоставки, наред с недоимъците във финансирането. Не е добре, че г-р Младен Пенчев е подал своята оставка, сега проблемите ще решава другият управител.

Искам като севлиевец да бъда оптимист за бъдещето на болницата, тъй като тя е сред големите общински лечебни заведения в страната. Убеден съм, че при един добър мениджмънт МБАЛ „Д-р Стойчо Христов“ ще я има.

– Не веднъж сте апелирали за разработването на двете областни програми – едната за здравословен начин на живот, а другата – за борба с демографската катастрофа. Защо са ни нужни и ще има ли ефект?

– Да, ефект ще има. Непрекъснато бия камбаната, както се казва, и препоръчвам необходимостта от разработването на тези две областни програми. Положението в демографията е катастрофално. Публична тайна е силно влошеното здравно-демографско състояние на Габровска област. Почти за никого не е новина, че имаме най-ниската раждаемост в България. Като се знае къде е България по този показател в Европа, съвсем логично е да си зададем въпроса какво излиза на практика и какво ни очаква в близкото бъдеще. Не се иска много ума да се сетим как се отразява това на икономиката, на трудовата заетост, на националната ни сигурност и т.н. Първата стъпка е да се създадат областните програми за здравословен начин на живот и за борба с демографската катастрофа, които на следващ етап да станат общински, за да се използва т. нар. гнездови способ. Както се казва: „Да мислим глобално и действваме регионално“. Така всяка една община ще може да работи и действа в тази посока. Необходими са политики за справяне с бедността, безработицата, емиграцията, семейното планиране, здравната култура на населението, възпитанието на децата и тяхната вяра в утрешния ден. Не на последно място е финансовата стабилност на държавата и регионите, както и силно мотивираната социална среда за водене на един здравословен начин на живот от цялото ни общество. В тази битка за спасяването на българската нация изключително важно е медиите да бъдат активни и да отразяват не само обективните реалности, но и да дават възможност да се чува и гласът на експертите за подобряване на ситуацията.

Откъс от заключителната част на том I от трилогията „Жестоки времена“ (1914-2014) на Димитър Х. Попов

Само Българият национализъмът, въпреки апетитите на някои политици, не успя да вземе уродливи форми и се ограничи до реализма (доколкото тази дума вече означава нещо) на националния идеал. **Ето защо отново мога да кажа с убеденост, че ако у нас е имало политическа платформа, която твърде много да се е приближавала до „модела“ на фашистка Италия, това е била платформата на Димо Казасов.** Неговата възхита от Бенито Мусолини, който също в младостта си е бил активен социалист и талантлив журналист в социалистическите издания, намира красноречив израз в книгата му за Италия на Мусолини, написана и публикувана след едно журналистическо посещение в тази страна. **На същото „подобие“ се радваше и „преформираната идеология“ на пладненци. Главната заслуга този път се пада не на Коста Тодоров, който по това време е въвн от България и очаква политическа амнистия заедно с други пладненци, а на д-р Г. М. Димитров.**

Цар Борис III беше много интелигентен и прозорлив държавник, той отлично разчиташе процесите в Европа и политическото им отражение в България. Убеден беше, че всякакъв опит за плагиатство на европейските националистически и авторитарни идеи, такъв любим похват на българските „пишман“ водачи, щеше да се окаже губелен за страната ни и отново да я присламчи до някой нов/стар империалист. Характерен в този смисъл е докладът до Държавния департамент на САЩ на американския пълномощен министър в София Ф. А. Сърлинг от май 1934 г., в който се казва:

„Легацията научи от поверителен и твърде достоверен източник, че Негово Величество наистина е обмислял сериозно план да отърве страната от политическото объркване, причинено от неспособността на партиите да постигнат споразумение в кабинетната криза. Заедно с общественото мнение той също е бил отвратен от тяхната морална корупция, егоизъм и упадък. И ако нито господин Мушанов, нито господин Гичев успеят да съставят правителство, което е най-вероятно, той щял да разтури Народното събрание. В очакване на общи избори, които трябвало да се състоят през двата месеца след разтурянето на камарата, той щял да назначи кабинет по свой собствен избор, измежду най-добрите елементи в страната, без оглед на политическа принадлежност и стоящи над партийните интереси; едно честно, силно и патриотично прави-

телство, което след изборите да може да се върне на власт. В общи черти политиката и програмата на неговото правителство щели да следват насоките на Цанковото движение. Всичко това трябвало да се постигне благодарение влиянието на армията, в чиято поддръжка той не се съмнявал, и да се довърши с конституционни средства. Няма съмнение, че ако този план бъде изпълнен, престижът на царя ще бъде много повдигнат.“ (Стефан Груев, „Корона от тръни“, София, 1991, с. 260).

Очевидно е, че информацията до американския пълномощен министър в София Сърлинг е била достоверна. Тя отговаря на намерението на цар Борис да осигури национално представителен кабинет с помощта на БЗНС „Врабча 1“ и Димитър Гичев, на Българското социално движение и Александър Цанков, и с Военния съюз и ген. Ватев, и верни на короната офицери. Планът на царя е осуетен поради отказа на Гичев да влезе в правителство, политически и обществени сили, свалили земеделското правителство на Александър Стамболийски с държавен преврат. Същият отказ прави Димитър Гичев и на „офертата“ на Кимон Георгиев БЗНС „Врабча 1“ да подкрепи преврата на 19 май 1934 г.

Планът на цар Борис III пропада и по една друга съществена причина. Той разбира за кой ли път, че немалка част от българското офицерство е загубило воинската си чест и се е превърнало в наемна сила или в подобие на преторианска гвардия.

Това развитие на събитията в навечерието на преврата на 19 май 1934 г. се потвърждава и от полк. Първан Драганов, един от най-приближените на цар Борис, който описва един разговор с царя. От него стават ясни поне две неща. Първо, че цар Борис вече е имал достатъчно информация за неизбежността на преврата. Второ, за тежкото душевно състояние на държавния глава, който фактически изповядва пред Драганов безсилието си да овладее нещата и събитията, поне така, както е правил баща му цар Фердинанд.

Разговорът им се е състоял дни преди назначението на генерал Ватев за военен министър в началото на май 1934 г. А прецедентът за „откровенията“ на цар Борис е опитът на Драганов да поощри царя към по-категорична позиция при назначението на новия военен министър с изискване за конкретни ангажименти, които новоназначеният висш чиновник да поеме по отношение на засилване на дисциплината във войската.

По време на разговора Първан Драганов казва на царя:

„Армията трябва да се цери. Инак лошо ще свърши и армията ни, и Вие, и държавата ни.“

Царят кипна: „Та аз не работя ли? Не мога вече! Нямам желание и не мога. Аз презирам, мразя тази армия, в която така предано съм служил и която така дълбоко ме е обидила. Не мога да търпя преторианския дух сред нейното офицерство!“

Драганов знаеше, че Борис говори така поради яда си, без да мисли какво казва.

„Но така Вие поощрявате преторианството. Нека армията почувства ръката Ви! Всички ще Ви ръкопляскаат“ – казва той.

Но Борис беше прекалено възбуден, за да слуша. Той скочи на крака и извика в лицето на приятеля си:

„Аз не съм роден да командвам. Не мога. Баща ми ми е предал много дарби, но тази уби в мене. При него аз школувах само да уговарям, да убеждавам, но не и да командвам. Изпълнявал съм най-деликатни мисии, при които ние даже не сме били прави, и съм намирал начин да убеждавам другите. За това ме бива. И сега съм останал същият. Баща ми ме е смачкал и е направил моя характер да е повече на лакей, отколкото на господар. Ето, ако искате най-сетне да знаете защо не мога да направя това, което Вие искате от мене.“

И ядосан от това самопризнание, царят прекъсна разговора и излезе без да се ръкува.“

Едва ли нещо би могло да прозвучи по-истинско и по-човешко от думи, казани по време на голямо вътрешно вълнение, по време на психично напрежение и огорчение от безкрайните български

предателства. Цар Борис III е роден и възпитан като българин и като патриот. В същото време той болезнено усеща върху себе си деспотичната и налагаща се воля на Монарха – на баща му цар Фердинанд. И сякаш хамлетовското у Борис III е борбата между „смачканото“ му самочувствие и изборът на съдбата да бъде цар на българите. Така или иначе събитията съвсем скоро щяха да опровергаят цар Борис, за да получи възможността за едно самостоятелно десетгодишно управление на България. Това щеше да бъде втората половина от неговото достойно царуване.

„Здравей, цезаре! Отиващите на смърт те поздравяват!“ На 19 май 1934 г. гладиаторът от римската арена се оказва самият цар Борис, а цезар беше българският народ, който очакваше от него да изпълни дълга си.

В 3 ч. и 30 мин. на 19 май 1934 г. цар Борис изпраща адютанта си ген. Панов в щаба на съзаклятниците, за да покани Кимон Георгиев и ген. Панчо Златев незабавно да се явят на аудиенция при него. Двата пристигат колкото е възможно по-бързо, като носят предложение за състав на ново правителство.

Цар Борис III ги посреща в пълна бойна униформа, запасан с войнишкия си каиш, поставил ордена „За храброст“ – III степен, на куртката си и опрян на сабята, с която в славните победни времена на Балканската война беше влязъл в Солун.

На явилите се двама превратаджии царят казва, че направеното от тях е грешка и трябва заедно да намерят начин да поправят стореното, като му придадат конституционна форма.

Тодор Шалев

“Не съм живял на колене”

НА КАКВО НИ УЧЕХА НАШИТЕ РЪКОВОДИТЕЛИ И ЗА КАКВО ЛЕЖАХМЕ ПО ЗАТВОРИТЕ

Ако не беше отхвърлен от страна на т.нар. Велики сили Санстефанският мирен договор, според който България опира на три морета и се явява най-голямата държава по население и територия на Балканите, нямаше да има нито Македонски въпрос, нито Македонска организация. За много кратко време населението в тази област се чувства свободно и живее в разбирателство, защото в Македония има разнообразна етническа среда, в която делът на хората с българско национално съзнание е две трети. Нейни жители обаче са и немалко албанци, турци, които остават по родните

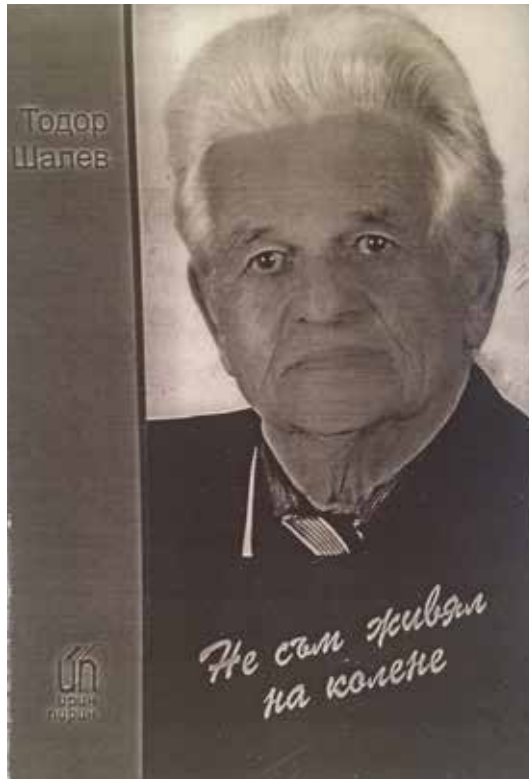
си места след 1878 г., власи, съвсем малко гърци и други. В практиката всички те използват за себе си името „македонци“ – като признак, че живеят в тази област. По отношение на съхраненото у всички тях чувство за народностна принадлежност съществува търпимост, толерантност, която по принцип е характерна за отношенията между обикновените хора, докато в тях не се намесят съображения от политическо естество.

Защо се стига до най-мрачната страница в историята на нашите борби за национално обединение – Берлинския договор, подписан на 1 юли 1878 г. в германската столица? Германия, Англия и Франция не желаят да има толкова голяма сила на Балканите, каквато е България в етническите

си граници, очертани справедливо в Сан Стефано. Те се страхуват, че позициите на Русия да влияе в този регион на Европа ще се засилят прекалено много. За тях една силна държава като България определено ще им съперничи икономически и военно и те няма да могат да прокарат собствените си стратегически интереси безпрепятствено. И превръщат решенията си в ключ за всички злини не само за България, но и за целия Балкански полуостров, а в значителна степен и за Европа и света. Знаем как разкъсват българското държавно пространство, как преобладаващата част от 64-те членове на този реакционен договор са посветени на България, как Македония остава отново под турска власт. По време на едно от заседанията на Берлинския конгрес Бисмарк се провиква: „Господа, събрали сме се тук да решим мира в Европа и на Балканите, а не да задоволяваме интереса на България!“

В резултат Македония остава на турците, озлобени от поражението във войната и заредени с жажда за отмъщение. Мирното население е подложено на нови страдания – убийства, изнасилвания, налагане на непосилни данъци. Този тираничен режим предизвиква появата на съпротива, а нейно лице става македонското освободително движение, възникнало най-напред като инцидентни прояви на отмъщение и придобило за кратко време масов характер. Настъпва времето на славните харамии, войводи и четници. Те се разправят жестоко с насилниците и с примера си подготвят народа за бунт.

Назрява необходимостта от единна организация и ръководни органи на революционното движение. Видни дейци, между които Даме Груев, Христо Татарчев, Иван Хаджиниколов и др., през 1893 г. се събират в Солун и поставят началото на славната Вътрешна македоно-одринска революционна организация. За образец на нейния устав служи основният устройствен документ на Българския

революционен централен комитет в Букурещ. Поробена Македония е разделена на революционни окръзи по подобие на подготовката за Априлското въстание и начело на всеки от тях е поставен опитен организатор.

Народът е привлечен към масова подготовка за въстание, купуват се пистолети, пушки, калъчи, патрони, установява се строга дисциплина в условията на нелегалност. Всеки участник дава и последните си пари, за да се снабди с оръжие. Има една приказка, появила се по онова време в нашия край: „Магарето ке продам, ама пушка ке купя.“

Ръководителите на организацията са уверени, пък и самият народ, че многочислената турска армия,

която се е впила в снагата на Македония, не може да бъде победена. Но може да се докаже на великите сили, че тяхното решение в Берлин е погрешно и антибългарско, че то ще среща, колкото и време да мине от приемането му, общонародна съпротива. Всички в тази многострадална земя, в тази Голгота – не само преобладаващото българско население, но и бедните и онеправдани турци, власи, жадуват за свобода.

Стратезите на движението формулират като своя главна цел компромисната идея за автономия на Македония, като отчитат, че международната конюнктура не е благоприятна за постигане на истинската цел – обединение на Отечеството. По-късно във времето тази идея ще се засилва или ще отива на заден план, според това какви са позициите на България, свързани с войни, въстания, взаимоотношения на Балканите и в Европа и др.

Съвсем естествено е водачите на организацията да се обърнат за помощ към народа на свободната част от България, наричана тогава „Стара България“. От нея четите получават оръжие, мнозина достойни личности, предимно от военните среди, пристигат и участват в сражения и в подготовката на Илинденско-Преображенското въстание. В редовете на ВМРО се включва поет-

ът Пею Яворов, Ив. Гарванов от Стара Загора, Михаил Даев от Балчик, Тома Давидов от Ловеч, Христо Чернопеев от с. Дерманци и още хиляди пламенни борци. За координация на тази огромна подкрепа в София е образува Върховен македоно-одрински комитет (ВМОК), начело на който е избран Трайко Китанчев от Ресенско – безкрайно честен и родолюбив българин от Македония. Доминиращи в неговата дейност са легалните средства – печатни издания, въздействия върху българското правителство и обществено мнение в Европа, а въоръжената борба се разглежда като последна възможност. По време на неговото председателство и с подкрепата на правителството на К. Стоилов, през лятото на 1895 г. е предприета известна четническа акция, която получава широк отзвук в страната и в международен план.

Но на 1 август Китанчев умира от инфаркт и комитетът е оглавен от ген. Данаил Николаев. Той изработва проект за реформи в Македония, в който се настоява за политическа автономия с предимство на българския елемент. Постепенно дейността му отслабва до май на 1899 г., когато ръководството на ВМОК е овладяно от патриотично настроени офицери, а негов председател става поручик Борис Сарафов. В състава му са включени и задграничните представители на ВМОК Гоце Делчев и Гьорче Петров. Настъпва период на активизиране на организациите, създават се стрелчески дружества, пускат се облигации за патриотичен заем в помощ на страдаща Македония, излиза в. „Реформи“, засилва се пропагандата на освободителната идея в големите европейски столици. Това не се харесва на Великите сили и те оказват натиск върху правителството за отстраняването на Сарафов.

Оттук нататък се проявяват още по-отчетливо двете тенденции – дали да се прибързва с предстоящото въстание, или да се заложи на постепенната грижлива подготовка. На второто е привърженик избраният през 1902 г. председател на ВМОК Христо Станишев, а крайната тенденция застъпва подпредседателят и по-късно председател ген. Ончев, който се намира в зависимост от Фердинанд и генералитета. Именно той е в основата на удаването с големи жестокости Горноджумайско въстание. Негова идея и на приближените му офицери са изпращаните периодично в поробените територии въоръжени чети, с които, заради разминаването в методите на борба, въоръжените формирования на ВМОК влизат на места в остри конфликти.

В крайна сметка и двете тенденции са в посока на една и съща главна цел, но противоречията между тях се отразяват на моралната устойчивост и боевото състояние на населението.

Противоречия и разколебавания в редовете на ВМОК се появяват и в резултат на проникването в тях на влиянието на левичари, социалисти, които искат да я овладеят за цели, които са отдалечени от националния ни идеал. Това са т.нар. сандинисти. Като тяхна водеща фигура се очертава Яне Сандански, който под инструкциите на Димо Хаджидимов внася разкол в организацията. Започват ежби и кръвни отмъщения. Яне, за когото също няма съмнение, че служи, макар и със свои средства, на българската национална идея, изпраща на своя глава Тодор Паница да убие двамата задгранични представители на ВМОК Иван Гарванов и Борис Сарафов през 1907 г. в София. С тази си постъпка Сандански се разграничава от действащия Централен комитет и между него и истинското, традиционното ВМОК, започва остър конфликт, който довежда до нови жертви и от двете страни.

На следващата 1908 г. младотурците извършват военен преврат и решават да поискат помощ и от македонската организация. Тодор Александров, който добре познава турските политически нрави, не дава конкретен отговор и се обявява против обезоръжаването на четите, докато Сандански на своя глава се включва в преврата, подмамен от обещанията за големи права и пълна свобода на християнското население. Той се повлиява и от отношението към него на младотурците, което подхранва личното му самолюбие. Те му прикачват даже титлата „Сандан паша“.

С тези си постъпки Яне окончателно се zlepоставя. През април 1915 г. в Пирин планина е изпълнена произнесената срещу него от ЦК на ВМОК смъртна присъда. След края на Първата световна война Тодор Александров намира кураж и сила и става основният двигател за възстановяването на ВМОК и защитата на нейните основни цели от времето на създаването ѝ. Особено категорично той се противопоставя на политиката на сближение със сърбите, която провежда земеделското правителство на Стамболийски. Противоречията на организацията със земеделците добиват крайни измерения, започват арести, насилия над дейци на ВМОК. Дясната ръка на Стамболийски Александър Димитров подмамва Тодор Александров и ген. Протогеров да отидат в София и да преговарят за бъдещите взаимоотно-

шения, но вместо преговори двамата са вкарани в затвора.

По този начин земеделското правителство желае да разбие силата и мощта на току-що възстановилата се революционна организация, както и да ограничи нейното влияние в Пиринския край. Нищо, че водачите ѝ са изразили публично намерението си за ненамеса във вътрешните работи на България, а за обединение на Македония в една бъдеща независима държава, предвид катастрофалното положение, в което се намира България след поражението ѝ във войната. Централният комитет на ВМРО взема бързи мерки двамата да бъдат изведени от затвора. С хитрости успяват да изведат Александров, а Протогеров освобождават нелегално от Александровска болница, в която е настанен за лечение.

Отново организацията е стъпила здраво на краката си и започва люта борба срещу земеделското правителство. В редиците ѝ се оказват ренегати като Тодор Паница, Стоян Мишев и други. Те са принудени да преминат в Сърбия, която приема хора от организацията, поставили се в услуга на земеделското правителство, и по-късно ги изпраща в Македония в състава на контра чети, за да всяват разкол.

През пролетта на 1923 г. земеделското правителство изпраща част от добре обучената си „оранжева гвардия“ под ръководството на Тодор Паница в Неврокоп, за да разбие тамошното ядро на ВМРО, което е много силно. Но организацията е предупредена и взема контрамерки, като още при Сатовча посреща и разбива оранжевите гвардейци. Едни се връщат обратно, а Тодор Паница с няколко души избягва в Гърция, където по време на войната дере кожите на бедното население, като им изкупува тютюна на безценица. През Гърция се озовава в Сърбия и оттам организира контра чети.

През цялото управление на Стамболийски провокациите и тероризмът срещу Тодор Александров и организацията не спират. Дори през 1923 г. в Ниш двете правителства се споразумяват за взаимно предаване на македонски четници в зависимост от това къде действат те. Оказва се, че и самият Протогеров изменя на прокламираните си убеждения в съвместната декларация с Тодор Александров като представители на ЦК на ВМРО, че македонската организация е революционна и че се бори за независимост.

По това време в Кочанско и Кумановско вилнее като турски башибозук и упражнява насилия

над мирното население известният разбойник Илия Пандурски, когото организацията успява да прогони. Първоначално той се спасява в Сърбия, но впоследствие е заловен и убит. ВМРО се принуждава да премести седалището на ЦК в Милано. Замисълът на Тодор Александров цели да бъде отдалечен Протогеров като член на ЦК. Основанията за съмнения срещу него проличават от поведението му по време на убийството на Тодор Александров през лятото на 1924 г. Тези събития подробно са описани в брошурата „Заговорът срещу Тодор Александров“.

Помощта, която оказва италианското правителство на организацията, се изразява в осигуряване на дрехи. С такава униформа П. Михайлов влиза в Кюстендил и отмъщава на някои политици от властта на Стамболийски. Доколкото знам, по това време убиват на път от София за Кюстендил и министъра на вътрешните работи Александър Димитров – един от виновниците за тези размирици.

Когато същата 1923 г. комунистите подготвят въстание в България срещу новия режим, македонската организация изпраща свои представители да преговарят с водачите им да не предприемат въоръжени действия в организационната територия и че ако това се случи, последиците ще са много тежки за тези, които ги организират. Въпреки първоначалното съгласие, тъй като в Пирински край има личности с леви разбирания, които не се съобразяват, въстание се вдига в Разлог под командването на Владимир Поптомов и в Неврокоп. Те са жестоко потушени от ВМРО. Морално организацията е оправдана, защото изрично е отпредила предупреждение. Комунистите и земеделците обаче не спират със своите пъклени планове и през 1924 г. провокативно успяват да подведат ЦК за преговори, които довеждат до подписването във Виена и т.нар. Майски манифест, от който по-късно Т. Александров оттегля подкрепата си. Това решава неговата съдба. В резултат на заговор той е убит от четници на Алеко паша в Пирин планина над село Сугарево на 31 август. В предварително подготвения сценарий на убийството оцелява придружаващия го Протогеров, срещу когото не се предприема нищо от страна на атентаторите. Целият български народ и всички дейци и познавачи на македонското дело са потопени в скръб.

Организацията държи в тайна убийството цели тринайсет дни, за да не бъдат предупредени враговете ѝ. Иван Михайлов оглавява временно ЦК и под негово ръководство става премахването на физическите убийци и на техните подбудители

в Горна Джумая в средата на септември. Онези, които успяват да избегнат отмъщението, намират смъртта си впоследствие. Главният заподозрян е Димо Хаджидимов, който е убит на 13 септември в София. Но конфликтът в организацията се задълбочава. Появява се разцепление в ЦК. Излиза на преден план като участник в тези стълкновения и самият Протогеров. Иван Михайлов ни най-малко не се поколебава да нареди неговото наказание и на 7 юли 1928 г. генералът също е застрелян.

Различията между Тодор Александров и Протогеров са същите и между Иван Михайлов и Протогеров. Протогеров е царски генерал и мисли за България. За него ВМРО трябва да се бори за прякото присъединяване на Македония към България, докато Иван Михайлов залага на по-меката и реалистична формула за автономия, дори за прокламирана независимост като етап от решаването на българския национален въпрос. Освен това Протогеров поддържа с доста уговорки, разбира се, добросъседската политика на България спрямо Сърбия, докато Михайлов е смъртен враг на западните ни съседи. Сръбското правителство убива баща му и брат му, които са абсолютно невинни. По този случай се разпространяваше изразът: „Щом не могат да ударят коня, удрят самара“.

Според един доклад на чехословашкото посолство в България „принципните противоречия между Протогеров и Михайлов са се състояли в това, че Протогеров е български офицер, генерал, български патриот и е гледал на Македония като част от България и е поставял общодържавните интереси на България над тесните македонски интереси, бидейки при това убеден, че държавните интереси на България повеляват да не се изоставят претенциите спрямо Македония. Напротив, Михайлов е преди всичко македонец, който смята за своя родина Македония... Неговата цел е да се създаде независима Македония, а не да я присъедини към България, като се установят едни братски отношения между двете държави“...

Братоубийствената война в организацията, тъй като и Ал. Протогеров има немало привърженици в ЦК, стига дотам, че нашата и чуждестранната преса постоянно изнасят факти за кървава разправа между двете крила. Но независимо от тежкото наследство, Иван Михайлов с неговите частни последователи успява да се наложи и да въведе ред и дисциплина в Пиринския край. С нея може да се обясни, че и до днес населението в региона се отличава със своята честност, будно политиче-

ско съзнание и гостоприемство. Това е резултат от силния характер, който проявява с тези конфликтни времена Иван Михайлов. И ако днес някой се опита да го нарече терорист, краен в решенията и действията си, то той горчиво се лъже. За мен Ванче си остава един честен, умен и прозорлив македонски революционер в пълния смисъл на думата. За мен той е бил и ще бъде знаме на македонската организация, а в наследството, изявленията и книгите му се съдържа не само обобщение на историческия опит, но и гъвкаво, грамотно формулирани насоки за борба в коренно различните днешни условия.

Някои личности днес прекалено самоцелно изтъкват, че той е бил краен български националист, „българофил“. Нелепо е да наричаш един българин „българофил“. Та какъв друг може да е той? Михайлов обича България, но Санстефанския идеал смята за непостижим, поради изопачената в името на интересите им политика на великите сили, които никога няма да допуснат България да се разшири на три морета. Относно националното му чувство и до днес са известни паметните му думи: „Македония без българи огин да я гори“.

Ето написани от него редове: „И пак нека повторя: ние искаме Македония за самата нея, под свое знаме, със своя монета, войска, църква и политика, накратко – обединена, независима Македония. Това е бил и остава идеалът на нашия народ. За да миряса Македония, не може да се иска щото гъркът, българинът, албанецът, румънецът и прочие да се претопяват. А е нужна солидарност и равноправие между народностите. Затова ние, които правим с убеждението си най-голяма жертва, отказвайки се от присъединяването към България, макар да сме българи, дигаме глас на протест срещу всякакви фалшификации на история, на народно минало, на всеизвестни факти.“

А години по-късно, когато след Втората световна война титовият македонизъм потопява в кръв Вардарско, а пуснатата отново в ход гръцка „мегали идея“ обезбългарява Беломорието, той пише от Рим до свой сподвижник в Канада: „Никога не е имало в нашто движение исторически път, който да означава отклонение на народа ни от братята му от България. Прочети и моята книга „по трънливия път на македонското освободително движение“ и особено крайните й фрази. Цялата борба на ВМРО е била първо борба за духовно единство с българщината изобщо. Това и чужденците го знаят, че даже някои среди в чужбина никога нема да ни повярват, че сме за „независима Македония“. Това е всеизвестно.“

Уважаема редакция, уважаеми г-н Спасов,

Изпращам ви настоящото си писание не с цел обезателно за публикация (това си е ваша преценка), а защото ми е приятно да кореспондирам с вас. Много съм зле със зрението, а ми се налага все още да работя професионално на масата. Не съм авантюрист, но постепенно съм стигнал до извода, че единственият успешен изход от наложения ни национален катаклизъм е най-болезненият – Балкана. Друг изход просто не е възможен. Приемете го, както искате. Това, че мога да напиша по моему една ретроспекция на периода от Освобождението до днес няма да промени нищо. Хората са манипулирани, обезверени, не знаят историческата истина, не обичат да четат, нацията се топи зашеметяващо, циганизацията се разраства в ужасяващи размери по геометрична прогресия, другояверският етнос се подготвя за решителен скок – унищожение на християнството и ислямизация на България, Балканите („Ислямска държава“) и Европа. Агресивната психоза се настърчава от медии и политици по най-изтънчени методи. Нациите са в плен на световните корпорации. Единствено печеливша днес е Северна Америка. САЩ прилагат двойни стандарти в Европа и света – единствено за своя изгода. Политиците ни са подкупени и марионетки – не с пари, а с много пари.

Всички управляващи са мултимилionери и милиардери, и кукли на конци.

Нищо не може да се направи!

Поддържам редовни телефонни връзки с моя (нашия) приятел Стойчо Кангалджиев от гр. Твърдица. Той е много зле здравословно.

Няколко думи от неговата биография: Членува в Съюза на българските национални легиони отпреди 9 септември 1944 г. като ученик от гимназията в Харманли. Като войник е изпратен да служи в гранични войски – Петрич. След известно време до командира на поделението е изпратено писмо от партийния секретар на родното му село Славяново, че е опасно този човек да служи на границата. Командирът го привиква, запознава го коректно с полученото писмо и споделя, че е длъжен да вземе мерки.

Преместват го във вътрешността – да служи в охраната на затвора на о-в Белене. Там го правят още и пощенски куриер. Като такъв Стойчо тайно взема писмата от политическите затворници и ги пуска директно в градската поща, за да избегнат цензурата на затвора.

Със Стойчо се познаваме от 1961 г., когато след казармата отидох да работя на мина Твърдица в геолого-маркшайдерския отдел – тогава бях с техникум по специалност Геология, а той ми беше началник – главен геолог на мината. На тази мина работих година и половина, след което напуснах, но с него (наричам го “Бате”) си запазих приятелството и до днес.

Ангел Граматиков, с. Тополица

Уважаеми г-н Спасов,

Приемете моите и на цялото Областно ръководство на Съюза на репресираните от комунизма „Памет“ най-голяма благодарност за това, че редовно ни изпращате сп. „Борба“. Това е едно великолепно списание, което със своите задълбочени, принципни и обективни анализи на историческите, политическите и икономическите процеси в България много допринася за правилната гражданска ориентация на българската демократична общност.

Уверени сме, че изразяваме и нейното становище за историческата необходимост от съществуването на сп. „Борба“ днес у нас. То е особено актуално на фона на една мъчително проваждаща демокрация благодарение на упоритата съпротива на българския неолитизъм.

Приемете нашите най-искрени благопожелания за дълъг живот, крепко здраве и успехи във Вашата голяма народополезна дейност.

С почит: *Ц. Цанински* – председател на Областния съвет на Съюза на репресираните от комунизма „Памет“ и зам.-председател на ЦС

Продължение от първа вътрешна корица

Свещеник Йордан Ал. Камберов – с. Поибрене, Панагюрско, енорийски свещеник в с. Осоица, Новоселско, убит 1944 г.

Свещеник Киприан – Пловдив, убит 1944 г.

Иеромонах Климент – Кирил Дудевски – игумен на манастира „Св. Спас“ – Сопот, убит на 20 януари 1945 г.

Свещеник Лука Радев Юруков – архиерейски наместник в Панагюрище, убит на 4 октомври 1944 г.

Свещеник Стефан поп Василев – енорийски свещеник в храм „Св. Анастасий“ – Перушица, убит на 22 септември 1944 г.

Свещеник Стефан Митков Тафров – с. Зелениково, Пловдивско, убит на 18 октомври 1944 г.

Свещеник Цонко Петков Ковачев – енорийски свещеник в с. Левски, Карловско, убит на 23 септември 1944 г.

Св. Сливенска епархия

Свещеник Атанас Янев – с. Срем, Елховско, убит октомври 1944 г.

Свещеник Никола Миленков – с. Срем, Елховско, убит на 13 март 1945 г.

Св. Софийска епархия

Свещеник Александър Ст. Мартинов – с. Горна Диканя, Радомирско, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Александър Петров – убит октомври 1944 г.

Свещеник Александър Стефанов – София, убит 1944 г.

Свещеник Андрей Иванов Стаменов – с. Горна Малина, Новоселско, убит на 18 октомври 1944 г.

Свещеник Борис Цветков – с. Църква, Пернишко, убит на 1 октомври 1944 г.

Свещеник Георги Василев – с. Драгалевци, Софийско, убит на 10 септември 1944 г.

Свещеник Георги поп Величков – с. Бухово, Софийско, убит на 24 октомври 1944 г.

Свещеник Георги Николов Вучков – с. Мазарачево, Кюстендилско, убит 1944 г.

Свещеник Георги Иванов Дангоров – Софийско, убит 1944 г.

Свещеник Георги Кирилов, убит 1944 г.

Свещеник Георги Йорданов Кирков – енорийски свещеник в храм „Св. Дух – София, убит на 25 септември 1944 г.

Свещеник Димитър Гогев Рублев – с. Жиленци, Кюстендилско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Димитър Евтимов – София, убит 1944 г.

Свещеник Димитър Петров Пенковски – енорийски свещеник в с. Дивля, Радомирско, убит на 13 ноември 1944 г.

Свещеник Димитър Евтимов Петров – с. Злогош, Кюстендилско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Евстатий поп Витошки – енорийски свещеник в Бояна, Софийско, убит на 18 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Николов Гайдаров – Пирдоп, убит на 4 май 1950 г.

Архимандрит Иринея – протосингел на Софийската митрополия, убит 1944 г.

Свещеник Иван Камберов – с. Осица, Новоселско, убит април 1945 г.

Свещеник Исак Панайотов – София, убит 1944 г.

Свещеник Йордан поп Иванов – с. Негованци, Радомирско, убит на 27 септември 1944 г.

Свещеник Йордан поп Хаджийски – Софийско, убит 1944 г.

Свещеник Кирил Димитров – убит 1944 г.

Свещеник Кирил Енчев – с. Горна баня, Софийско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Кирил Манчев Димитров – с. Дебелилак, Радомирско, убит на 17 март 1945 г.

Свещеник Кирил Георгиев Тодоров – с. Ахиново, Дупнишко, убит 1944 г.

Свещеник Михаил Лазаров – Софийско, убит 1944 г.

Свещеник Петър поп Иванов – с. Саранци, Новоселско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Петър Петров – с. Шишковци, Кюстендилско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Стефан Маринов – Трън, убит на 1 октомври 1944 г.

Свещеник Христо Димитров Николов – София, убит на 14 септември 1944 г.

Свещеник Христо Николов Стоименов – с. Рашка Гращица, Кюстендилско, убит октомври 1944 г.

Св. Старозагорска епархия

Свещеник Борис Георгиев Вълканов – с. Св. Кирилово, Старозагорско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Иван Ковачев Йотов – с. Мъдрец, Харманлийско, убит октомври 1944 г.

Свещеник Иван Койчев Попов – с. Мъдрец, Харманлийско, убит на 10 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Тодоров – с. Кирилово, Старозагорско, убит на 14 април 1945 г.

Свещеник Никола Георгиев Вълков – с. Верен, Черпанско, убит на 27 септември 1944 г.

Свещеник Никола Тодоров Калайджиев – с. Опълченец, Чирпанско, убит на 15 март 1945 г.

Свещеник Никола поп Ташев – с. Ново село, Казанлъшко, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Стефан поп Христов – с. Загорци, Новозагорско, убит на 16 март 1945 г.

Св. Рилска обител

Иеромонах Аверкий – управител на метоха на Рилския манастир в с. Рила, убит октомври 1944 г.

Иеромонах Савел – убит 1944 г.

Помени, Господи, и всички, чиито имена са все още неизвестни на нас, грешните!

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Въра
Сила
Суверенитетъ